

anna mičela un mišela sasa

lielpilsētas lelle

JUMAVA

Anna Mičela

Lielpilsētas lelle

«Jumava»

2015

УДК 821.111(73)-31

Mičela A.

Lielpilsētas lelle / A. Mičela — «Jumava», 2015

ISBN 978-9934-11-912-5

Kad Kejas kolēģis un dzīvokļa biedrs Bens paziņo, ka turpmāk dzīvos pie draugiem, Keja beidzot saprot, ka jau ilgi maldinājusi sevi — Bens nekad nav izjutis pret viņu ko vairāk kā draudzīgu un viscaur platonisku pieķeršanos. Tomēr Keja nepadodas un turpina sekot savam mērķim — pierādīt sev, savai ģimenei un savam priekšniekam, ka viņa ir sasodīti talantīga reklāmas tekstu sastādītāja.

УДК 821.111(73)-31

ISBN 978-9934-11-912-5

© Mičela A., 2015

© Jumava, 2015

Содержание

kaķu tante	6
tas jāatrod sevī	16
“labdien, STD5!”	24
izliecies, līdz izdodas	32
Конец ознакомительного фрагмента.	38

Anna Mitchael and Michelle Sassa

Lielpilsetas lelle

Tiem, kas domā citādi.

Reizēm tu jūties jucis, bet centies būt labākā sevis versija, jo prātu izniekot ir briesmīgi.

Nedusmojies, esi līksms. Turpini iesākto ceļu, pat ja ciet sakāvi.

Dari pa savam, nekad neseko citiem.

Tu esi mērojusi tālu ceļu, mazā – izbaudi to līdz pēdējai pilītei.

kaķu tante

Ir tik sasodīti grūti domāt, kad pret tavu pieri notēmēts ierocis. – Rīt no paša rīta es gribu redzēt ģeniālus rezultātus, – Eliots mūs bija brīdinājis. Tam sekoja viņa iemīļotie draudi: – Neaizmirstiet, es varu jūs aizstāt piecu minūšu laikā.

Aiziet, Keja, domā. *Domā. DOMĀ!*

Man vajag tikai *vienu* labu kaķu barības saukli. Nav tā, ka man jāatrod zāles pret vēzi vai jāizgudro iekārta, kas ļautu dzīvot uz Marsa.

Uzrakstu pirmo, kas ienāk prātā:

Šurp, kaķīt draņķīt.

Esmu visai pārliecināta, ka tas ne tuvu nav tas, ko gaida Eliots. *Šurp, kaķīt draņķīt* ir frāze, ko DžonDžoDžejs atkārtoti katru rītu, kad ierauga mani ejam starp kabīnēm, kas veido šīs reklāmas aģentūras radošo nodaļu. *Šurp, kaķīt draņķīt. Šurp, kaķīt draņķīt.* Puišu līgai patīk mani ķircināt, un šī pērle ir viņu mīļākais izsauciens. *Jo es esmu uzņēmuma “Little Kitty”* reklāmas sastādītāja. Ha ha. Tik asprātīgi. Lai atriebtos, es viņus visus trīs saucu vienā vārdā. Nu, vismaz savā prātā. Tie ir pelnījuši tikai *vienu* kopīgu personību, jo visi trīs izskatās kā perfekti vienādi hipsteri: nošļukuši džinsi, dizaineru kedas, pārāk dārgi noplukuši T krekli un ačgārni uzvilktas cepures, kas, ienākot pa durvīm, tiek nomestas blakus datoram kopā ar pieskaņoto ādas pleca somu.

Šie samākslotie pielīdēji par sevi ir tik augstās domās, jo strādā pie “Superfine” kedu un Bruklinas ielas apģērbu “Atlantis” reklāmas kampaņām. Kamēr es esmu iestrēgusi, sacerot reklāmas tekstus *mincišu barībai*. Vēl viena no viņu divdomīgajām asprātībām. Bet es negrāsoj neko no tā ņemt galvā. Galu galā, “Little Kitty” ir mūsu lielākais klients. Īsta zelta bedre. Mūsu dienišķā maize. Viņu milzīgais budžets uztur aģentūru pie dzīvības, un, kamēr viņi ir apmierināti, mani priekšnieki ir apmierināti. Tādēļ šovakar es plānoju nākt klajā ar tik spīdošām idejām, ka “Little Kitty” vadītāji būs stāvā sajūsmā, un mēs ar Benu beidzot gūsim pelnīto atzinību.

Starp citu, kurā Manhetenas nostūrī palicis mans uzticamais kolēģis? Es cerēju, ka viņš jau būs atgriezies no sporta zāles ar apsolīto morālo atbalstu un līdzņemamo maltīti. Vien domājot par to, cik izsalkusi esmu, vēders saraujas čokurā... un, ja runājam pavisam godīgi... domājot par *viņu*. Lai cik ļoti es gribētu pabeigt šo uzdevumu, Benu es tomēr gribu vairāk. Cik klišejski. Reklāmas sastādītāja iemīlas seksīgajā mākslinieciskajā vadītājā. Iespējams, ka tā ir profesionālā pašnāvība. Taču mēs esam darbojušies komandā (vismaz darba attiecībās) jau kopš otrās mācību dienas reklāmas studiju programmā Atlantā. Turklāt mēs arī dzīvojam kopā. Protams, viņš guļ uz mana dīvāna, nevis gultā, kā man gribētos. Un, saprotams, tikai līdz brīdim, kad viņš atradīs savu dzīvokli. Bet tas nav svarīgi. Svarīgākais ir tas, ka esmu galīgi ieķērusies, kā tas bieži mēdz notikt, kad lielāko daļu nomoda stundu pavadi, elpojot viņa “Axe” dezodoranta smaržu. Kā to sauca? “Axe” efekts?

Papildus tam, ka dzīvojam kopā, mēs ar Benu arī *ļoti bieži* strādājam kopā. Mums ir tas gods būt radošās nodaļas jaunākās komandas darbiniekiem vienā no valsts spicākajām reklāmas aģentūrām – “Schmidt Travino Drew & Partners”. Lai šeit nokļūtu, mums noteikti nācās pārspēt desmitiem citu tikko absolvējušu reklāmas sastādītāju un māksliniecisko vadītāju. Un, tāpat kā citu aģentūru radošajās komandās, mums maksā par to, ka kopīgi radām ideju. Tad Bens izveido attēlu, bet es pierakstu tekstu. Tomēr šo aģentūru īpašu padara tas, ka laikraksts “Advertising Age” to nodēvēja par Gada Labāko Aģentūru, tādēļ mēs esam “sasodīti svarīgi”. Cilvēki būtu gatavi nogalināt, lai dabūtu mūsu darbu, un mūsu radošais direktors Eliots nevilcinās to atgādīnāt katru mīļu reizi, izklāstot jaunu projektu.

Tādēļ jau minētais notēmētais ierocis.

¹ Tulkojumā no angļu val. “Mazais kaķītis”. Šeit un turpmāk tulkotājas piezīmes.

Es zinu, ka Benam patīku. Kādēļ gan vēl viņš pēc skolas beigšanas gribētu strādāt kopā? Bet es ceru, ka, redzot ģeniālos saukļus, ko radišu, lai paglābtu mūsu pēcpuses, viņš beidzot gribēs mani noskūpstīt. Uz lūpām. Man tikai jāsāk rakstīt. Tagad.

Ja vien man būtu sava mūza – kā Olīvija Ņūtona-Džona filmā “Xanadu”, zibinot apkārt ar skrituļslidām un bārstot savas lieliskās idejas. – Nāc, Keja! – es jau gandrīz dzirdu viņu sakām. – Lūk, reklāmas saukļi, kas atnesīs tev slavu. Tagad uzvelc skrituļslidas, sniedz man roku, un dosimies pretī pilsētas gaismām.

Eh. Labas mūzas ir tik grūti atrast. It īpaši, kad esi izbadējies. Mana iepriekšējā ēdienreize sastāvēja no mazas paciņas karamelizētu Indijas riekstu, ko slepus notiesāju ap pulksten trijiem. To grūti nosaukt par pusdienām. Palūkojoties pa logu, secinu, ka, atšķirībā no manis, visi ielas uz kodu tirgoņi jau devušies mājās.

Tā ir nomācoša doma... Bet no otras puses – es taču atrodos šeit. Pašā Ņujorkas centrā! Nu labi, birojs atrodas Ķīniešu kvartālā, tādēļ tīri tehniski tā ir pilsētas apakšdaļa. Un es esmu uzaugusi pavisam netālu. Tomēr šī vieta ir kā pilnīgi jauna pasaule. Miljoniem cilvēku. Bezgalīgas iespējas. Man patīk vērot ēkas un iedomāties, kādi cilvēki tajās atrodas un cik no tiem tāpat kā es mēģina pierādīt sevi šai pasaulei.

Kā tajā dziesmā – ja man izdosies šeit, izdosies jebkur. Manā gadījumā – ja man izdosies šeit, nevajadzēs ar nākamo autobusu braukt atpakaļ uz Džersiju bez graša pie dvēseles. Es mēdzu domāt, ka, kopā ar Benu pārceļoties šurp un nodemonstrējot mūsu reklāmas talantus, mēs vienā mirklī iekarosim pilsētu. Vai man, tas ir, *mums* tiešām izdosies kļūt atpazīstamiem, atstājot aiz muguras visus, kas par mums šaubījās? Es patiešām tā ceru. Un es ceru, ka Bens kuru katru brīdi būs klāt. Domājot par to, ka aiz šīm sienām gaida vesela pasaule, es pēkšņi jūtos nepanesami vientuļa. Un, galu galā, mēs taču esam radošā komanda.

Mans telefons iepīkstas, signalizējot par saņemtu īsziņu, it kā pēkšņi kāda mūza būtu mani sadzirdējusi. Varbūt tā ir mana labākā draudzene Kellija, kas no kāda attāla pasaules nostūra nolēmusi veltīt man uzmundrinošu runu. Man tas šobrīd noderētu vairāk nekā *Pad Thai* nūdeles.

“Hei, Keja, kā sokas ar “Little Kitty”?”

Tātad tā tomēr nav Kela ar solījumu tūlīt piezvanīt. Tas ir Uzvalks, viens no plānošanas nodaļas vadošajiem darbiniekiem, kas neuzkrītoši atgādina par manu sūro likteni. It kā es nezinātu, ka rīt no rīta jāatskaitās Eliotam. It kā es nezinātu, ka pulkstenis ir jau 20.13. Tikpat labi viņš varētu atsūtīt man attēlu ar UZI, kas notēmēts uz maniem deniņiem.

Bailīgi palūkojos pāri kabīnes malai, lai pārbaudītu, vai Uzvalks neložņā tuvumā, gaidot, kad pabeigšu darbu. Nē, šajā stāvā viss ir tukšs un kluss. Viņš noteikti vakariņo kādā pārspīlēti stilīgā restorānā kopā ar savu superskaisto draudzeni, to divmetrīgo modeles tipu, kas aģentūras Ziemassvētku ballītē bija ieradusies piegulošā ādas tērpā. Varu saderēt, ka viņa tiekas ar Uzvalku tikai viņa garā auguma dēļ. Tāda meitene bez augstpapēžu kurpēm laukā nerādītos. Kā parasti, es tajā vakarā ar apģērbu nošāvu pavisam greizi. Sarkanā zīda blūze šķita stilīgi retro, kad pirkto to kādā Atlantas veikaliņā, taču tā izrādījās tik spilgta, ka Eliots iesauca mani par Rūdolfu. Situāciju neuzlaboja tas, ka ballītē – kā visā Manhetenā – bija pilns ar meičām kā Uzvalka draudzene, kas, šķiet, atradās tur tikai, lai atgādinātu, ka mēs pārējās nekam nederam. Ja Uzvalks šovakar būtu kopā ar savu ādās tērpto dīvu, tik banāla tēma kā kaķu barība nespētu novērst viņa uzmanību pat uz mirkli.

Visticamāk, Uzvalks kopā ar Eliotu un pārējiem devies iemalkot pa glāzītei. Viņi noteikti ir bārā “Caurums”, mazā ieskrietuvē Soho nomalē, kur vienmēr var atrast vismaz kādu no aģentūras darbiniekiem. Nav tā, ka mani tas interesē. Es priecājos, ka man ir pāris stundas vienatnē pirms viņi iereibuši ieradīsies šeit, izliekoties, ka strādā virsstundas, un, satupuši ap Eliota “Xbox”, spēlēs “Call of Duty”.

Puišu līga pat mēģināja panākt, lai Bens viņiem šovakar piebiedrojas, labi zinot, ka mums beidzas pasūtījuma termiņš. Termiņš, kuru Eliots pats izdomāja. Es dzirdēju, kā viņi sarunājas pie

lifta – mūsu sadistiskais radošais direktors bija īpaši skaļš un riebīgs. Eliots nevar ciest atraidījumu, tādēļ pēc tam visai nejauki ķircināja Benu par to, “kurā kleitā viņš dosies uz savu treniņu.”

Eliots nepārprotami ir pārējo barvedis. Tie pat dēvē viņu par “E” – tā, it kā viņš būtu kāda apreibinoša viela, kā ekstazī. Gluži kā attiecīgās narkotikas iedarbību, arī šo E raksturo dramatiskas garastāvokļa svārstības. Kad Eliota nav tuvumā, mēs ar Benu viņu mēdzam saukt par Ēzeli.

Viņa *banda* ir tik ievērojama, ka pat bija pieminēta slavenajā laikraksta “Advertising Age” rakstā par mūsu aģentūrai piešķirto godalgu. Precīzs citāts no raksta: “Pateicoties radošajam direktoram Eliotam Fordam un viņa testosterona pilnajai radošajai komandai, šajā modernajā pilsētas centra reklāmas aģentūrā puīšu līga ir vadībā.”

Testosterons, patiešām. “Schmidt Travino Drew” aģentūrā jau tā ir maz sieviešu, un radošajā nodaļā es esmu vienīgā. Vēl šeit ir tā maīta Peitone, bet viņa ir producente, kas vairāk ir radošais atbalsts, tādēļ viņa īsti neskaitās. Un tad vēl ir praktikante Džīna, kas tika paaugstināta amatā, bet visi joprojām viņai tikai liek pienest kafiju, tādēļ viņa pavisam noteikti neskaitās. Es lepojos ar savu šībrīža amatu, bet šādā aģentūrā ir diezgan daudz cilvēku, kas nevar vien sagaidīt, kad man paslīdēs kāja. Ļoti iespējams, šajā stikla un metāla klātajā birojā es šobrīd esmu vienīgā, kas strādā, kamēr pārējā radošā komanda ļoti radoši iedzer.

Aiziet, Ben. Kāp laukā no lifta un nāc pie Kejas. Parādi savu seksīgo augumu! Lai gan man īsti nav nekā, ko rādīt viņam pretī.

Varētu aiziet parakņāties pa Eliota kabinetu, varbūt kāda no fotogrāfiju grāmatām mani iedvesmos. Viņam ir veseli trīs grāmatplaukti ar tādām, turklāt uz akrilstikla kafijas galdiņa vēl ir divas grāmatas par japāņu animācijas filmām, viena par ielu mākslu un vairāki sējumi ar mākslas kailfoto, tetovējumiem, dekoratīvām rotaļlietām, burleskas dejojātajām un 80. gadu videospēļu dizainu. Man nepatīk atrasties viņa kabinetā – noteikti negatīvas asociācijas bieži saņemtas skarbās kritikas dēļ, bet, ak, kā man patīk šie “Eames” krēsli. Ieslīgstu vienā no tiem un sāku šķirstīt grāmatu par animācijas filmām, meklējot kādu vizuālu risinājumu, kas palīdzētu Benam ar “Little Kitty” reklāmas attēlu. Vēl pirms pāris stundām, kamēr saņēmām darba norādījumus, viņš sēdēja šajā pašā krēslā. Uz krēsla atzveltnes joprojām var just viņa smaržu – “Axe Pheonix” aromāts... mmmm. Aizveru acis un iztēlojos Bena garo, atlētisko augumu, stingros muskuļus... viņa spurainos smilškrāsas matus... un viņa skatienu, kas reizē ir gan biedējošs, gan rotaļīgs. Iedomājos viņa patīkamos smieklus – tie ir tik silti, tik nesamāksloti kā ciešs apskāviens, kurā tiec pacelts virs zemes. Man tik ļoti tāds būtu noderējis pēc šodienas morālās kratīšanas šai pašā kabinetā.

Tas bija tik apkaunojoši! Kādēļ DžonDžoDžejam vajadzēja ienākt *tieši* tajā brīdī, kad Eliots mums klāstīja, ka varētu uz ielas atrast narkomānus, kas paveiktu darbu labāk nekā mēs? Un tad tie glupie tizleņi vienkārši devās spēlēt videospēles, it kā neko nebūtu dzirdējuši. Turklāt tā vietā, lai dotu mums kādu padomu, tas Ēzelis pagriezās pret viņiem un sāka stāstīt par savu sīciņo videokameru, ko par milzu naudu nopircis Tokijā. Vai, kā viņš tik pieticīgi izteicās – par lielāku summu, nekā jebkurš no mums nopelna mēnesī. Kā parasti, šie puīšeli tūdaļ metās apbrīnot E un viņa jauno rotaļlietu. Goda vārds, iegūt pašu svaigāko tehnoloģiju brīnumu, vislabāk tādu, kas vēl nav pieejams tirgū, ir vīrieša dzīves lielākais papildījums.

– Tai ir “Carl Zeiss” lēca, – lielījās Eliots, – tādēļ video kvalitāte ir neticama. Tā ir mazākā kamera pasaulē, neviens to pat nepamanītu.

Viņš noklikšķina kaut ko savā datorā. – Šo es nofilmēju pirms divām minūtēm.

Nākamajā mirklī Eliota milzīgajā ekrānā es ieraudzīju sevi – biedējoši palielinātu un ar golfa bumbiņas izmēra sviedru lāsēm uz pieres, kamēr mēs ar Benu tikām strostēti par savu iepriekšējo partiju “Little Kitty” reklāmu. Mani sasvīdušie, pieplakušie mati. Kreisais vaigs dīvaini ieliekts, jo no uztraukuma to košļāju. Esmu sarāvusies, it kā būtu tikko pieķerta, mēģinot nozagt desmit pārus “Victoria’s Secret” apakšveļas.

– Izskatās, ka mūsu Īpašā K² cieš no alerģiskas reakcijas, – viens no DžonDžošDžejiem iesmējās. Tam pievienojās nākamais: – Alerģija pret lieliem suņiem, kaķīt? – Un tie visi izplūda smieklos... par mani. Man bija izdevība atbildēt ar kādu ironisku repliku, lai uzveiktu viņus pašu spēlē, bet es kārtējo reizi nespēju izspiest pat pušplēstu vārdu. Paldies Dievam, vismaz Bens nav uz mutes kritis. Viņš mazināja apkaunojošo situāciju ar pavisam bezrūpīgu, asprātīgu piezīmi: – Oho, Keja, nebiju pamanījis, ka tev ir tik glītas poras! – Maza uzvara, kaut pārējo dienas daļu jutos kā pilnīga neveiksmīniece.

Reizēm Bens mēdz biedroties ar šiem puisiem, taču es zinu, ka viņš tiem neļaus sevi mainīt. Bens ir vienkāršs lauku puisis. Viņš paliks uzticīgs savām saknēm. Un, cerams, arī man. Kādu dienu viņš sapratīs, ka vēlas mūsu profesionālo sadarbību pārvērst vairāk horizontālā virzienā. Esmu par to pārliecināta.

Klik, klik skaņa atsauc mani atpakaļ realitātē. Eliota kamera! Kur tā ir noslēpta? Kaut tā nebūtu ieslēgta! Ar acīm drudžaini pārmeklēju Eliota nepieklājīgi milzīgo kabinetu. Tā nolādētā kamera varētu būt *jebkur*!

Klik, klik. Atkal tā skaņa.

Ja nu Eliots ar savu uzticamo puisi līgu mani šobrīd vēro un smejas kā kutināti? Ja nu video, kurā es ošņāju Eliota krēslu, tiek nopludināts internetā? Pēkšņi kaut kas pieskaras manai kājai, un es ieraugu uzvelkamu robotiņu – klikšķēšanas vaininieku. Fū! Būšu to nejauši nogrūdusi no galda.

Pārkāpju pāri rotaļlietai, pagrābju pāris grāmatas uz steidzīgi laižos prom no kabineta. Līkumojot starp darba kabīnēm, pamanu uzvelkamu robotiņu uz Džoša galda. Un arī uz Džeja galda – tieši tādu pašu. Hmmm. Interesanti, viņi vienmēr bijuši pilnīgi vienādi vai arī tādi kļuva, kad sasodīti slavenais radošais direktors Eliots pieņēma viņus darbā? DžonDžošDžeja acīs dižais E ir kā dievība. Man negribot jāatzīst, ka viņa personība ir savādi pievilcīga. Bet, par laimi, uz mani viņa spējas neiedarbojas. Vai varbūt viņš nemaz negrib mani iekļaut savā elitārajā grupā, kas seko visām laikrakstos “Spin” un “Details” aprakstītajām tendencēm kā, piemēram, īpaši retu alus šķirņu baudīšana.

Bet tas darbojas. Šķiet, viņus interesē tikai videospēles un *indie* mūzika, taču tajā pašā laikā viņi saņem godalgas par “Superfine” un “Atlantis” reklāmām. Katru reizi, kad redzu viņus kopā ar kādu sievieti (tās pāris reizes, kad man ir bijis brīvs brīdis aiziet uz “Caurumu”), es jūtos satriekta. Šādas sievietes – skaistas, pašpārliecinātas un vienmēr soli priekšā notiekošajam – es mēdzu redzēt visapkārt, bet nekad – savā spoguļī.

Bens vienmēr zina, kad jūtos neērti. Kamēr pārējie puisi flirtē ar šīm supersievietēm, Bens apsēžas man blakus. Taču viņš nevienu pašu reizi nav mēģinājis man *tuvoties*. Es par to žēlojos katru reizi, kad runāju ar Kelliju. Varbūt man vajadzētu viņai piezvanīt. Es zinu, ka vilcinu laiku, bet tā taču arī ir daļa no radošā procesa, vai ne?

Kad esmu atpakaļ pie sava galda, manā telefonā gaida īsziņa: “Sveika vēlreiz. Kā iet ar kaķu aprakstīšanu?” Jēziņ! Tā ir jau trešā īsziņa no Uzvalka. Es negrāšos atbildēt. Viņš tiešām domā, ka esmu tik bezatbildīga un mani nepārtraukti vajag pieskatīt? Es vēsā mierā tikšu galā ar uzdevumu. Labojums – mēs abi ar Benu to paveiksim. Un tad visas viņu riebīgās piezīmes būs kaķim zem astes.

Paskatos pulkstenī. Pusdeviņi. Benam jau vajadzēja būt šeit. Kas notiek? Un cik, ellē ratā, rāda pulkstenis Parīzē? Kopš Kela pārcēlās turp, lai studētu mākslas vēsturi, es vairs nesaprotu, kurā brīdī viņai ir diena vai nakts. It īpaši tādēļ, ka nu viņa bauda to grezno dzīvi, par ko sapņojām jau kopš vidusskolas. Ne mīņas no ierastās astoņu stundu darbadienas. Šobrīd Gaismas pilsētā varētu būt diezgan vēls, bet es varu vismaz atstāt balss ziņojumu. Pēdējā laikā mums nav bijis laika pa īstam izrunāties, un es labprāt vainotu laika joslu starpību un savu darba režīmu, taču patiesībā es neesmu arī īpaši centusies. Nav patīkami runāt ar kādu, kas vienmēr ir tik laimīgs, kamēr es pati nepārtraukti žēlojos.

² Vārdu spēle, izmantojot Kejas vārdu un preču zīmi “Kellogs Special K”.

Es nospiežu Kelas numuru un gaidu signālu, bet, par pārsteigumu, viņa atbild. Vēl pārsteidzošāka ir glāžu šķindēšana un, šķiet, kādas franču rokgrupas mūzika fonā.

– *Bonjour, mon amie!* – viņa mēģina pārkliegt skaļo mūziku.

– Kela! Domāju, ka tu jau gulēsi. Kur tu atrodi?

– Kādā ļoti stilīgā *boîte* Senžermēnā ar *mes amis* no *l'université*. Kur tu esi? – Viņa runā bezrūpīgā angļu un franču valodas sajaukumā ar parīziešu akcentu. Es tā nespēju.

Aplūkoju savu darba kabīni, kas līdzinās kastei, un saviebjos, pirms atzīstos, ka atkal strādāju vēl vakarā.

– *Mon dieu*, Keja! – viņas franču akcents ir tik elegants. – Tu liec Ņujorkas dzīvei izklausīties *très* garlaicīgi.

– Es zinu... – nopūšos, uzliekot kājas uz Bena galda. – Vienkārši “Little Kitty” ir īsts murgs, ne klients. Viņi grib arvien jaunus un jaunus reklāmas saukļus. Es šajā reklāmas aģentūrā strādāju tikai četrus mēnešus, bet jau esmu uzrakstījusi vismaz trīssimt piecdesmit dažādus reklāmas tekstus, solot visu – mazāk spalvu kamolu, desmit dzīvības un garšu, kas “liks aplaizīt ķepas”. Patiesībā tikai kādas simtu divdesmit piecas frāzes ir nonākušas pie pasūtītāja. Nopirkuši un izmantojuši viņi pagaidām ir tikai vienu: “Pamāj ardievas sliktas spalvas dienām.”

– MurrRRR! – Kela ķircina. – Drīzāk, pamāj ardievas sliktu reklāmu dienām.

– Es zinu. Esmu ģeniāla.

– Varbūt tev pašai, mincīt, vajadzētu biežāk iziet sabiedrībā, *oui*?

– Ha ha. Tu izklausies kā DžonDžošDžejs. Vismaz Bens vēl ir manā pusē.

– Un kā klājas *Monsieur* Bendžaminam? *S'il vous plaît*, saki, ka viņš atrodas virs tevis!

Birojā neviena nav, bet es tik un tā aizlavos runāt uz tualeti.

Galū galā, Bens var uzraksties kuru katru brīdi.

– Viņš aizgāja uz sporta zāli nolaist tvaiku, – atbildu Kelai, kad esmu nonākusi tualetes tālākajā galā. – Nabadziņam jau pirms mēneša aprūkās idejas kaķu barībai. Bet mēs strādāsim visu nakti, kad viņš atgriezīsies.

– Ū-la-lā! Keja, cik seksīgi! – viņas balsī dzirdams sarkasms. – Bet *viņš* ir seksīgs, – es iebilstu. – Kā viņš uz mani skatās, kad stāstu par savām idejām. Viņa nebēdnīgie smieklī... Kela, kad viņš beidzot attapsies un mani noskūpstīs?

– Ieslēdz “FaceTime”, – viņa pieprasa. Kad pieskaros ikonai, ekrānā parādās manas senākās draudzenes perfekti veidotā, skaistā seja, kas apsūdzotī raugās man pretī. Redzu, ka arī viņa atrodas tualetē, tādēļ varam netraucēti runāt.

Kellija atmet savu kožeto francūzietes tēlu, lai mani sarātu. – Bez kosmētikas? Keja, dārgā, tā tu mēģini viņu apburt? Es minēju, tev mugurā maisveidīga blūze? Franču sievietes tā neģērbtos, lai strādātu naktī.

Pirmo reizi šonedēļ palūkojos spogulī – mati ir pelēcīgi un izskatās nedzīvi, bāla āda, nošķurcis flaneļa krekls, vakardienas džinsi. Man nākas vien piekrist Kelai.

– Zinu, jau zinu. Bet ar šiem baisajiem termiņiem man jāpriecejas, ka vispār atlicis kāds tīrs apģērba gabals.

– Somiņu. Tagad! – viņa nokomandē, un es skrienu atpakaļ pie sava rakstāmgalda. Tikmēr Kela sāk vienu no savām uzmundrinošajām runām, kas man tik ļoti patīk, lai gan tās mēdz būt kā ledaina ūdens šalts. – Pārstāj gaidīt, kad viss nokritīs no gaisa. Sāc rīkoties! Benam tu patīc, un viņš ciena tevi. Viņš tikai gaida, kad dosi kādu zīmi. Šonakt tev jābūt neatvairāmai. Mazliet acu zīmuļa, vaigu sārtums, smaržas, un, cienot visu labo pasaulē, ko radījis “Vogue”, izjaut un izķemmē to zirgasti.

Atgriežoties tualetes patvērumā, sekoju instrukcijām.

– Tagad atpogā kreklu. Vēl vairāk. Un pabīdi augstāk savas krūtis, nolādēts. Ir iemesls, kādēļ to sauc par *paceļošo* krūšturi.

– Tu taču *zini*, ka man nemaz nav krūšu, – saku, mēģinot tās novietot glītākā leņķī.

– Keja, dārgā, – viņa nopūšas. – Viss slēpjas tavā attieksmē. Tev vajadzētu redzēt pāris no šīm neglītajām Parīzes kazām, kas tiek pie seksīgiem čaliem, jo prot flirtēt.

– Es drīzāk esmu neglīta žirafe. – Nopētu savu puiciski kaulaino augumu un ādamābolu, kas izspiežas uz kakla. Jāatzīst, ka tagad izskatos labāk. Vismaz nedaudz. Tas varētu izdoties.

– Viņš atnesīs arī alu, vai ne?

Es pamāju.

– Un tu izdzeri vienu, varbūt pat divus. Pie velna tās reklāmas, kādreiz jāpadomā arī par sevi. Sēdi viņam tuvu klāt, smeijies par visiem jokiem, reizēm neuzkrītoši pieskaries viņa rokai, pareizajā brīdī pamirkšķini savas brūnās acis un pieliecies, lai viņu noskūpstītu.

Manas acis ieplešas kā apakštasītes.

– Tas brīdis ir pienācis, Keja. Jūs strādājat kopā jau *gadiem* ilgi.

Viņa liek tam izklausīties tik vienkārši. Lai gan viņa vienmēr bijusi kā Laverna, bet es – Šērlija³. Es neesmu pārliecināta. Varbūt līdz skūpstam netikšu, taču mēģināšu flirtēt. Vai vismaz uzmanīgi klausīties un neteikt neko muļķīgu.

Sadzirdu gaitenī soļus un čukstu: – Akmansdievs! Kela! Viņš ir klāt.

– Uz priekšu, *mon petit chou*. Vēlāk atsūti man ziņu ar visām detaļām. *Bisou bisou*. – Kela sāk skūpstīt telefona ekrānu.

Pārtraucot zvanu, pēdējais, ko redzu, ir viņas mēles tuvplāns ar pīrsingu – sudraba bumbiņu. Tas ir jauns? Nav laika noskaidrot. Paņemšu somiņu un, cik mierīgi vien spēju, eju atpakaļ uz savu kabīni, dūdojot: – Tevis paša labā ceru, ka atnesi dārzenu rullīšus, Ben Vilder. Un kāda lieliska ideja arī nekaitētu...

Ar gaidpilnu skatienu un rotaļīgu smaidu palūkojos augšup uz Benu. Taču tas nav Bens. Manā kabīnē stāv Uzvalks. Velns un elle! Laikam tomēr nevajadzēja ignorēt viņa īsziņas.

Uzvalks. Uzvalks. *Uzvalks*, kuru neviens nesauc īstajā vārdā. Šķiet, ka visi šeit iegūst segvārdu vai jaunu identitāti. Visai loģiski, ņemot vērā, ka reklāmas nozare daudz vairāk nekā jebkura cita balstās uz meliem. Bet, hei, tas ir aizraujoši! Var iet uz darbu iešļūcenēs! Taču negaidi, ka kāds tevi par to cienīs!

Parasti es no Uzvalka bēgu kā no buboņu mēra. Ne tādēļ, ka viņš strādā plānošanas nodaļā, kas vienmēr nostājas pasūtītāja pusē. Arī ne viņa vienmēr nevainojami iestīvināto “Robert Graham” kreklu dēļ, kas tik ļoti kontrastē ar mums pārējiem radošajiem tipiēm džinsos un teniskurpēs. Nē, es izvairos no Uzvalka, jo viņam ir paradums uzrasties tieši tajā brīdī, kad domāju, ka esmu viena, vai ielūkoties manā biroja kabīnē, lai pārbaudītu, ko es rakstu. Tas ir tik pasīvi agresīvi. Es gribu viņam teikt – *vienkārši pajautā*, kad būšu pabeigusi, nevis izliecies, ka tev rūp “kā man sokas.”

Viņš pamana pilnīgi visu. Un vienmēr zina, kad esmu nonākusi strupceļā.

– Nevedas ar rakstīšanu? – viņš jautā, stāvot pie ieejas manā kabīnē, un pamāj uz manas somas pusi, kamēr es apsēžos pie galda. Viņš mēģina pārmest, ka es esmu uz brīdī atstājusi savu darbavietu? Pasīvi agresīvais izsekotājs!

– Tikai aši aizgāju uz tualeti. Es zinu, ka termiņš tuvojas beigām, bet tik daudz taču drīkst? Vai man vajadzētu čurāt pudelē tepat pie galda? – Viņa klātbūtnē es neminstinos kā, runājot ar citiem kolēģiem. Iespējams, tādēļ, ka Uzvalks atgādina manus svētulīgos vecākos brāļus, ar kuriem es esmu pieradusi strīdēties. Un man nav jāmēģina uz viņu atstāt labu iespaidu.

– Piedod, man tikai likās, ka šeit smaržo pēc “Saks” smaržu nodaļas. Tātad viss iet no rokas? – Uzvalks pienāk pie mana datora. Tajā brīdī saprotu, ka neesmu aizvērusi iepriekšējo “Word” dokumentu.

– Šurp, kaķīt draņķīt, – viņš izlasa skaļi. Tas ir vienīgais, ko esmu uzrakstījusi. – Keja, lai arī cik ģeniāls joks, nedomāju, ka varam to rādīt klientam. Tas taču nav labākais, ko izdomāji?

³ Laverna un Šērlija ir tēli no ASV situāciju komēdijas “Laverne & Shirley”.

– Kas? Tas? – es izliekos. – Tas ir joks par godu Benam. Viņš drīz būs atpakaļ, mēs izmēģināsim visus saukļus. Man ir vairākas lappuses ar īstiem čempioniem.

Brr. *Čempioni* ir reklāmistu žargons, tie ir paši labākie reklāmas saukļi. Neciešu, kad piekāpjos šīm klišejām, kas tiek lietotas birojā.

– Patīkami to dzirdēt, – Uzvalks smaida, acīmredzami man neticot. Ja mēs ar Benu izgāzīsimies, Uzvalkam nāksies atskaitīties klienta priekšā.

– Drīkst paskatīties? – viņš draudzīgi jautā, lai gan es zinu, ka aiz tā atkal slēpjas viņa pasīva agresija.

Uzvalka darba pienākumos ietilpst izveidot klientam piemērotāko stratēģiju un uzraudzīt, lai mēs pie tā pieturētos. Kaķu barības tirgū ir liela konkurence, un atšķirības starp produktiem ir nelielas, tādēļ Uzvalks ir daudz strādājis ar “Little Kitty” vadītājiem, lai noskaidrotu viņu priekšrocības. Ciešā sadarbība ir padarījusi viņu par klienta tuvāko pārstāvi, kā arī par aģentūras īpašnieku iemīļotāko darbinieku. Arī pārējiem viņš patīk man pavisam neizprotamu iemeslu dēļ. Es esmu ar viņu runājusi tikai par kaķu barību. Taču es varu iedomāties, kādēļ klientiem viņš varētu šķist apburošs. Bens teica, ka Uzvalks esot no dienvidiem. No Alabamas, Džordžijas vai Luiziānas. Kaut kur tur. Dzīvojot Austrumu krastā, visi tie štati šķiet vienādi.

– No kurienes tu esi? – es nervozi izsaucos, mēģinot par katru cenu izvairīties no viņa jautājuma. Pārsteigts par negaidīto jautājumu, Uzvalks sarauc uzacis, tad pasmaida.

Keja, ja tu šādi tēlo biklo peli, tev nav izredžu šonakt savaldzināt Benu.

– No Ņūorleānas, – viņš atbild. – Maza pilsētiņa Luiziānas štatā, varbūt būsi dzirdējusi.

Protams, ka zinu, kas ir Ņūorleāna. Un es zinu, kas ir Luiziāna. Pēc formas atgādina zābaku. Vai karogu. Tur bija tā briesmīgā viesuļvētra; tagad es sāku atcerēties.

Nejautā par viesuļvētru, Keja. Tu esi labāka par to.

– *Mardi Gras!*⁴ – es iesaucos.

Nedaudz labāk...?

– Jā, mēs Ņūorleānā svinam *Mardi Gras*. – Nu jau viņš gandrīz skaļi smejas par mani.

No zila gaisa atceros, kā viņš smējās Ziemassvētku ballītē. Es bija pārsteigta, ka kādam, kas izskatās tik *sīvs*, ir arī humora izjūta. Uzvalks noteikti labi saprastos ar maniem brāļiem – brīnumdvīņiem. Brets un Braiens ir panākumiem bagāti finanšu analītiķi, kas vēl vairāk liek mūsu mātei domāt, ka *es* neko nedaru pareizi. Viņai ir izdevies panākt, ka es neprotu pieņemt komplimentus, nemaz nerunājot par noticēšanu tiem.

“Kad piedzimi, tu izskatījies pēc plikpauraina, kaulaina cāļa. Es ar līmlenti līmēju bantītes tev pie galvas, lai medmāsas zinātu, ka esi meitene,” mammai patīk to stāstīt, tikai pa pusei izliekoties, ka viņa joko.

“Blakus gulēja skaista, apaļīga meitenīte ar lielām, zilām acīm un zeltainām matu cirtām. Es teicu tavam tēvam, lai samaina vārdus, tad mēs varētu ņemt viņu līdzī uz mājām.”

Šim stāstam vienmēr seko skaļi, sulīgi smieklī, reizēm pa vidu nosprauslājoties. Ir grūti mēģināt iebilst, ja dzīvo kopā ar kādu, kam tik ļoti patīk klausīties savā balsī. Tādēļ es pievērsos rakstīšanai. Kopš sevi atceros, tas bijis veids, kā varu izteikt vārdus, kurus nespēju bez minstināšanās pateikt skaļi.

“Tu gribi kļūt par *rakstnieci*? Labāk jau uzreiz kļūsti par bezpajumtnieci!” mamma mēdza mani iedrošināt.

Par spīti visam, kas viņai sakāms par manas profesijas zemo atalgojumu, es daudz labprātāk skaitu grašus, nekā strādāju garlaicīgajā finanšu jomā. Protams, viņa lielīgi stāsta par brīnumdvīņiem ikvienam, kas gatavs klausīties. Bet ko gan tas maina, ka maniem brāļiem pieder dzīvokļi Tribekā? Pirk. Pārdot. Skaitļi. Garlaicīgi!

– Tātad... – Uzvalks jautājoši skatās uz mani. Vai esmu ko palaidusi garām?

– Jā?

⁴ *Mardi Gras* jeb “treknā otrdiena” ir svētki, ko atzīmē pirms gavēņa sākuma. Īpaši krāšņi tie tiek svinēti Ņūorleānā.

– Es jautāju, vai grāsies iet uz ballīti, ja jau esi pabeigusi darbu.

Nekad iepriekš neesmu redzējis tevi ar krāsotām lūpām.

Sasodīts. Es to nedzirdēju. Sapņotāja. Vēl viena no manām sliktajām īpašībām.

– Nekādas ballītes. Vismaz ne šonakt. – Patiesībā jau es plānoju nedaudz izklaidēties, bet Uzvalkam par to nekādā gadījumā nav jāzina. Tas lai paliek starp mani un Kelliju. Dažus noslēpumus labāk atstāt dāmu istabā.

– Nu, kā vēlies, – viņš nosaka.

Palūkojos augšup, mēģinot saprast, vai viņš joko. Viņa acīs nav ne miņas no ironijas. Viņa skatiens ir neizprotams. Ja man vajadzētu pateikt, vai viņam ir labs vai slikts garastāvoklis, es tikpat labi varētu mest monētu. Pavisam ne tā, kā ar Benu. Atliek uzvest skatienu, un es jau zinu, ko viņš domā.

Ak, Bens. Varbūt Kellijas plāns izdosies... Mēs paēdīsim vakariņas, pagudrosim reklāmas saukļus, izdzersim pāris alus. Kā viņa teica? Piespieties tuvu kātam? Nē taču, piespieties *tuvu klāt*. Es mēģināju tā darīt visas nakts garumā, tad mēs dosimies atpakaļ uz manu dzīvokli skatīties televīziju. Tad es parasti aizmiegu, taču, ja enerģiski mirkšķināju plakstus, varbūt man izdosies palikt nomodā un papildus vēl izskatīties koķeti.

– Khm!

Es atgriežos realitātē, cerot ieraudzīt, ka Bens beidzot ir klāt. Joprojām tikai Uzvalks. Ja viņš nebūtu tik uzstājīgs, man varbūt pat būtu viņa žēl. Viņš taču nav vainīgs, ka viņa darbs ir panākt, lai radošā komanda patiešām sagādā izcilos rezultātus, kas apsolti klientiem. Un tā nav viņa vaina, ka mēs daudz labprātāk tītu maksāķeres, nekā rakstītu vēl vienu saukli.

– Piedod, – es saku. – Es vienkārši ļoti koncentrējos darbam, tādēļ šovakar neesmu īpaši runīga.

– Nekas, parunāsim no rīta. Spriežot pēc jaunākajiem “ShoutOut” video, izskatās, ka mēs vienīgie būsīm darbā. – Viņš pagriežas un dodas prom. Beidzot. Viņa soli uz betona grīdas ir neciešami skaļi. Priecājos, ka tie arvien attālinās.

Pagriežos pret datora ekrānu, izdzēšu *Šurp, kaķīt draņķīt* un tā vietā uzrakstu *Nau*. Man nav ne jausmas, ko ar to iesākt tālāk. Pagaidām.

Paskatīšos, kas notiek “ShoutOut”. Pag, ko Uzvalks tikko teica? Kas tajā ievietots? Sagaidīšu Benu, lai varam paskatīties kopā. Mēs mēdzam atpūtas pauzēs kopīgi skatīties video un smieties par citiem cilvēkiem.

Viņš tūdaļ būs klāt.

Kuru katru brīdi.

Būtu lieliski, ja mazajā, baltajā paciņā būtu palicis kaut viens Indijas rieksts. Viegla uzkoda, kamēr gaidu Benu.

Jo viņš tūlīt pat būs klāt.

Un es negribu būt izbadējusies, kad viņš ierodas. Es gribu viņu savaldzināt, un Kellija noteikti neuzskatītu, ka veselās nūdeļu porcijas notiesāšana piecu sekunžu laikā, ir uzbudinošs skats.

Baltajai riekstu paciņai vajadzētu būt tepat blakus, noteikti slēpjas aiz datora. Nē, tur nav. Nokritusi uz grīdas? Arī nekā.

Āā! Man vajag koncentrēties.

Es tikai vēlreiz ieskatīšos telefonā – ja nu Bens tomēr ir zvanījis vai atsūtījis īsziņu.

Pilnīgi nekā jauna. Tikai tā pati fotogrāfija ar mani un Kelliju, kas jau veselu mūžību ir mana telefona fona attēls. Kaut tikai šonakt viss izdotos. Tad varētu to nomainīt pret fotogrāfiju ar mani un Benu. Tad Lieldienu brīvdienās mēs abi kopā varētu braukt ciemos pie manas ģimenes. Un vasarā mēs varētu doties ceļojumā uz Eiropu...

Varbūt es nedaudz pārsteidzos ar plāniem, ir tikai februāris.

Ja reiz man telefons jau ir rokās... un vēl pāris sekundes pirms ķeros pie darba taču neko nemainīs... turklāt Uzvalka teiktais manī izraisīja ziņkāribu. Tādēļ nospiežu uz “ShoutOut” ikonas. “ShoutOut” ir sociālais tīkls, kurā lietotāji augšupielādē dažādus video ar savas dzīves notikumiem.

Līdz pat šai dienai neesmu tajā neko ievietojusi, taču mēs ar Benu bieži skatāmies citu cilvēku video. Pāris reizes viņš ir ierosinājis nofilmēt video un ievietot mūsu aģentūras kanālā, taču es uzreiz noraidīju šo domu. Mans hroniskais kautrīgums nav apvienojams ar atrašanos kameras priekšā.

Tiklīdz atveru lietotni, parādās astoņi jauni video. Saviebjos, jo viens ir no manas mātes. Mani brāļi izdomāja izveidot kopīgu ģimenes kanālu, lai varētu labāk iepazīt šo tehnoloģiju un tad apspriest to kā eksperti. Viņi vienmēr tā dara. Tikai es nesaprotu, kādēļ iesaistīja tajā arī māti.

Tālāk ir divi video no maniem reklāmas studiju biedriem. Bla, bla. Garlaicīgi.

Un nākamie pieci video ir Ēzeļa roku darbs. Visi ievietoti iepriekšējo divu stundu laikā.

Kas gan tik aizraujošs var notikt “Caurumā” otrdienas vakarā, ka tas jāfilmē?

Nospiežu uz jaunākā video, un uzreiz ieraugu, kas tur otrdienas vakarā ir filmēšanas vērts. Pirmkārt, viņi nemaz neatrodas “Caurumā”. Ja vien, protams, bārmenis Luijs pēkšņi nav pārvērties par Luīzi, nometis kādus desmit kilogramus (kopā ar savu kreklu) un iztērējis pāris tūkstošus dolāru par “Agent Provocateur” apakšveļu. Tie salašņas ir striptīza klubā! Kamēr es strādāju! Un – fūūūj!

Ko tā deļotāja mēģina izdarīt ar Eliota kāju?

Saprotams, viss filmēts ar Ēzeļa jauno minikameru, un, spriežot pēc specifiskā leņķa, tā piestiprināta pie viņa glāzes. Kadrā redzams viņa dzēriena salmiņš.

Tad kadrā pa vienam parādās DžonDžošDžejs. Kāds pārsteigums! Un visiem sejās ir vienāda, mulķīgi priecīga dzēruma izteiksme.

Tur ir arī Peitone, kam kājās gari, melni augstpapēžu zābaki. Jēziņ, kurš ielūdza viņu?

Lai gan – visticamāk, viņi visi.

Peitone, Peitone, Peitone.

Tā maita! Joprojām dusmojos par pirmo reizi, kad viņu satiku. Pat nepasakot savu vārdu, viņa pagāja man garām, lai varētu paspiest Benam roku. Es mēģināju par to žēloties Kellijai, bet tas nebeidzās labi. Viņa pajautāja, vai vienīgais iemesls, kādēļ man nepatīk “tā maita Peitone” ir tas, ka arī viņa met acis uz Benu.

Viņas jautājums mani pavisam aizvainoja (man ne tikai patīk Bens, viņš ir arī mans draugs, kolēģis un dzīvokļa biedrs!), tādēļ es atbildēju, ka Peitone izskatās tā, it kā 1) viņai tētuks būtu nopircis personīgo stilistu, un 2) viņa ir no Oregonas.

Es zināju, ka Kellija nevar ciest izlutinātas bagātnieces, un viņai ir zināma nepatika pret Oregonas štatu, kam par iemeslu kļuva kāds neizdevies ģimenes brīvdienu brauciens 1999. gadā, kad nepārtraukti lija lietus un lidojuma laikā Kellijas brālis izvēmās viņai klēpī. Šos faktus zinātu un savā labā prastu izmantot tikai viņas labākā draudzene. Un tas nostrādāja. Kellija sāka neieredzēt Peitoni tikpat ļoti kā es.

Kad viņa uzzinās, ka Peitone ir striptīza klubā kopā ar puisiem! Tas ir daudz briesmīgāk, nekā valkāt kurpes, kuras viņa pati ne vien nespēja izvēlēties, bet arī nopirkt, tādēļ par tām samaksāja viņas tētuks.

Pēkšņi video redzamā aina mainās un...hmm...hmm... Tā zilā piedurkne izskatās pazīstama. Ja vien Eliots pabīdītu glāzi nedaudz pa kreisi... Jā, tā turpini, Eliot. Vēl nedaudz. Tā! Ļoti lab – Apžēliņ! Ne pavisam nav labi. Tā piedurkne ir pazīstama, jo pieder cilvēkam, kuram blakus pavadu gandrīz katru nomoda stundu.

Kā tas ir iespējams?

Kādēļ viņš man nepiezvanīja un nepateica?

Bens ir striptīza klubā?

Miļo pasaulīt, man vajag ieelpot svaigu gaisu. Bet vispirms man jāredz, kas notiek tālāk.

Bens izskatās pamatīgi iereibis. Viņš atmet atpakaļ galvu un skaļi iesmejas; Bens tā nedara. Bens smejas klusi un noliec galvu, kad ir ļoti, ļoti sasmīdināts. Bet šeit viņa galva ir atgāzta uz aizmuguri, un... paga!.. ak nē, tā *padauza*. Kādēļ Peitone iet pie Bena? Kādēļ apsēžas viņam klēpī, izrādot savus nepiedienīgos zābakus? Kas tas – tekilas glāzīte? Kādēļ viņa to ielej Benam mutē?

Novērsos no ekrāna un drudžaini lūkojos apkārt, jo man vajag, lai kāds atbild, *kādēļ Peitone ar savām lūpām pieskaras Bena lūpām?! Pagriežos atpakaļ pret ekrānu, lai neko nepalaistu garām...* un viņi skūpstās.

Skūpstās visas pārējās radošās nodaļas darbinieku priekšā.

Tikai manis tur nav, jo es vēl atrodos darbā. Rakstot kaķu barības reklāmas?!

Man vajadzētu nogaidīt un noskaidrot, kas notika tālāk. Varbūt noskatīties arī citus video. Varbūt viņi skūpstās jau visu vakaru. Varbūt viņi skūpstās jau visu mēnesi, bet es biju pārāk ieņemusi savā naivajā fantāziju pasaulē, lai to pamanītu.

Neizsakāmi mulķīgi no manas puses – domāt, ka Bens izvēlēšies mani, nevis kādu kā Peitone.

Kā vējjaka pret vakarkleitu.

Meitene, kas dzīvo savā galvā, pret kādu, kas nebaidās izmantot katru izdevību.

Es tā varētu turpināt vēl un vēl. Es būtu pārāk uztraukusies un nobijusies (pati nezinu, par ko), lai vispār atļautos spert kāju tādā iestādē. Bet ne viņa.

Pagrozos krēslā, lai redzētu aiz muguras esošo logu. Es nemēdzu sēdēt šajā virzienā, jo tad manā redzeslokā nonāk DžošDžonDžejs. Šobrīd tam nav nozīmes. Laukā sāk snigt, un man vajadzētu justies pateicīgai par šo skaisto vakaru pilsētā, par to, ka atrodos siltā birojā, saņemu algu, man ir savs dzīvoklis un tā tālāk. Bet es nejūtos pateicīga. It nemaz. Es ilgojos pēc tā, kas nav mans. Pēc Bena.

Nolādēts. Acīs sariesas asaras. Jūtu, kā sāk sūrstēt acis, un zinu, ka man ir aptuveni četras sekundes laika, lai tiktu laukā, pirms sākas asaru plūdi. *Es neraudāšu*, atrodoties birojā. Pat, ja šeit nav neviena cita. Šeit raudāt nedrīkst. Pietiek jau, ka man reizi mēnesī jāatrodas šeit menstruāciju laikā.

Atstāju savu datoru ar to pašu vienu *Nau* uz ekrāna. Man nav laika to ņemt līdzi. Tā vietā es paķeru somiņu un skrienu uz liftu. Vestibilā dzirdama ierastā, klusā fona mūzika, kas šeit skan cauru diennakti. Šķiet, ka atpazīstu kādu *Coldplay* dziesmu. Ja šeit būtu Bens, viņš pajokotu par to, kā pēc dažiem gadiem arī mūsu paaudzes mūzika skanēs tikai liftos.

Bet.

Bena.

Šeit. Nav.

Neatlaidīgi spaidu “lejup” pogu, taču brīdī, kad durvis atveras, es dzirdu tuvojamies soļus no otra ēkas gala. Tas noteikti ir Uzvalks, kas dodas mājup. Es noteikti nevaru braukt vienā liftā ar viņu. Man atvēlētās četras sekundes ir pagājušas, un asaras laužas laukā.

Man pat nav kabatlakatiņa. Mana māte nebūtu sajūsmā.

Iemūku liftā, sniedzos pēc durvju aizvēršanas pogas un sāku to spaidīt atkal un atkal. *Darbojies taču!*

Beidzot durvis aizveras. Uzvalks noteikti jau bija vestibilā, bet es pat nepūlējos paskatīties, tāpat neko nevarētu redzēt. Asaras, kas pildīja acis, nu jau plūda lejup pa vaigiem un zodu. Mana sirds ir salauzta, un es vairs nevaru pagūt noslaucīt asaras, tādēļ ļauju tām plūst.

Tiklīdz lifts sāk braukt, atspiežos pret sienu un aizveru acis.

Man nav ne mazākās vēlēšanās atspulgā ieraudzīt to mulķīgo meiteni, kas pelna iztiku ar vārdiem, bet nepamana, kas visiem uz mēles.

tas jāatrod sevī

Pasaulē noteikti ir briesmīgākas vietas, kur piedzīvot šādus sirdsēstus, nekā Ķīniešu kvartāls sniegputeņa laikā. Es varēju atrasties vecāku mājā. Tas būtu bijis briesmīgi. Toties es būtu siltumā, savā bērniības dienu gultā – patiesībā nemaz neizklausās tik slikti. “Caurums” gan šķiet ļoti nepiemērota vieta nelaimīgiem mīlētājiem... taču tur vismaz pasniedz alu.

Varbūt Ķīniešu kvartāla vidū tomēr ir vissliktākā iespējamā vieta, ar sniegu vai bez. Jebkurā citā situācijā es bezrūpīgi ķertu sniegpārslas uz mēles, taču šobrīd mana seja slīkst asaru plūdus. Man jātiek prom no šejienes pirms pārvēršos par skumju rindiņu no *Death Cab for Cutie* dziesmas.

Vismaz uz šo nakti atstāju aģentūru aiz muguras. Kuru katru brīdi ēkas parādes durvīs uzradīsies Uzvalks. Viņu šis skats – es uz sabrukuma robežas – noteikti uzjautrinātu. Birojā visiem ir ļoti savāda, neveselīga humora izjūta. Sāku domāt, ka varbūt vajadzēja pieņemt darbu kādā mazāk atpazīstamā aģentūrā. Ne tik skarbā kā “Schmidt Travino Drew”. Vietā, kur visi strādā pie mazgāšanas līdzekļu reklāmām un aizrautīgi apspriež, vai mammas, mazgājot veļu, dod priekšroku ābolu vai ziedu aromātam. Esmu dzirdējusi, ka Manhetenas centrā tādu netrūkst.

Salīdzinot ar manu ikdienu, tā izklausās kā patīkama atpūta.

Dažu mēnešu laikā kopš sāku šeit strādāt, es uzzināju, ka naktī Ķīniešu kvartāls kļūst kā izslaucīts – ļoti neomulīga gaisotne meitenei no priekšpilsētas, vienatnē ejot mājās. Mana mīļākā sīkumu bodīte stāv aizvērtiem slēgiem. Vēl pirms divām dienām pusdienu pārtraukumā mēs ar Benu tur bijām. Es rādīju viņam tirkīza krāsas pili, ko biju noskatījusi jau pirmajā dienā. Astoņdesmit dolāri šķiet pārāk daudz par nieciņu, kura izgatavošana kādā Ķīnas rūpnīcā noteikti izmaksā tikai vienu dolāru. Taču pilij ir aizsarggrāvis un tornis, kurā viegli iedomāties princesi. Rādīju Benam pils dizaina nianšes, viņš to paņēma rokās un brīdi pagrozīja – uz mirkli jau domāju, ka viņš man to nopirks. Tas būtu jauki no viņa puses. Bet tā vietā viņš teica: “Keja, tev ir laba gaume. Tu varētu būt gan rakstniece, gan mākslinieciskā vadītāja.”

Nospriedu, ka arī tas ir jauks žests. Kādēļ? Jo iegalvoju sev, ka tas ir lielākais kompliments, kāds iespējams darbiniekiem reklāmas jomā. Un tādēļ, ka esmu bezcerīga.

Es eju, cik ātri vien kedas mani nes, taču apledojušo ietvju dēļ tas nav nekāds lielais ātrums. Tieku garām bodītei un dodos garām slēgtajam gaļas tirgum. Visticamāk, nabaga cūciņas joprojām karājas skatlogos, pakārtas virvē aiz kaulainajām kājām, taču gaismas ir izslēgtas, un nevienam nav jāredz šīs asiņainās ainas.

Esmu nepārprotami izsalkusi, jo *cūkas* man liek domāt par *šķiņķi*, un mans vēders ierūcas, pievēršot sev uzmanību.

Uz ielas viss ir tumšs, taču ēku augstākie stāvi ir izgaismoti. Iedomājos ģimenes, sēžam ar rīsu bļodiņām – cik naivi, tās noteikti ir kastes ar picu – un skatāmies realitātes šovus. Sapnis par Ameriku. Bet kā gan es varu tiesāt citu sapņus, ja iepriekšējās stundas laikā izrādījās, ka visi mani sapņi ir veltīgi, bērnišķīgi un smieklīgi.

Jēziņ, Keja, pārstāj.

Izmisuma brīžos ir grūti būt rakstniecei. Angļu valodā ir pārāk daudz vārdu, kas apraksta neveiksmi.

Varbūt ēdiens to vērsīs par labu. Tuvumā jābūt tai ēstuvei, par ko visi runā – nūdeļu restorāns, kas apzināti noslēpts tūristu acīm. Nolemju to atrast. Cerams, ka tur ir arī bārs, kurā varēšu pabūt viena, ievīstījusies savā virsjakā. Silts un ogļhidrātiem pārpilns ēdiens vismaz atrisinās manu steidzamāko problēmu – izsalkumu. Pēc tam varu mēģināt tikt galā ar to, ka vienīgais vīrietis, ko jebkad esmu mīlējusi, tikko “ShoutOut” video sūcās ar kolēģi. Striptīza klubā. Otrdienas vakarā.

Vai šis ir viens no tiem gadījumiem, kad nepieciešama speciālista konsultācija? Vai uzreiz jānododas skaidrot attiecības uz sarunu šovu? Man ir 24 gadi. Nāku no kārtīgas ģimenes. Skolā biju

teicamniece. Kaut arī mans dzīvoklis nav lielāks par treileru, tas atrodas virs viņa bāra, tādēļ man pienākas pāris punkti par izsmalcinātību. Pagaidām vēl gluži neesmu sarunu šovu izejmateriāls.

Paeju garām Kanāla ielai, turpinu iet taisni un tad nogriežos kādā sānietiņā.

Nejauši dzirdēju, kā Eliots nesen stāstīja saviem puisiem par šo vietu. – Nūdeles ir jaunākais modes kļūdzens, – viņš paziņoja. – Cilvēki no visas Manhetenas plūdis uz šo ēstuvi. Jums jāpagūst to apmeklēt, pirms ziņkārīgo pūli to sabojā.

Vairāk izklausījās pēc pamācības, nevis ieteikuma. Eliota īpašie padomi, kā būt stilīgam. 1. noteikums: Kad vietu atklāj pārējā sabiedrība, viss labais tajā ir zudis. 2. noteikums: Cilvēkiem no šīs pelēkās masas nav vietas “Schmidt Travino Drew & Partners” aģentūrā.

Tad jau man paveicies, jo šovakar esmu viena un nepārstāvu nekādas masas.

Priekšā redzu atvērtā restorāna gaismas. Ielas galā redzams melns limuzīns, tam priekšā apstājas taksometrs. Kad atveras tā durvis, uz brīdi sastingstu – it kā kāds no desmit cilvēkiem, ko pazīstu visā pilsētā, pēkšņi būtu nolēmis apmeklēt tieši šo restorānu. Taču manas smadzenes ir pārgurušas. Viss, kas bija zināms un saprotams manā dzīvē – Bens, darbs, dzīve Ņujorkā – nu ir izkūpējis gaisā. Iespēja uzskriet virsū kādam pazīstamam cilvēkam šķiet pilnīgi loģiska.

Uz ietves izkāpj trīs meičas un viens puisis. Visi skaļi smejas un izskatās jau iedzēruši pa glāzītei. Es nepazīstu viņus, taču labi zinu šādus cilvēkus. Visām meitenēm kājās ir pieguloši džinsi un zābaki līdz ceļgaliem. Divām mati saņemti augstā mežglā, trešajai ir bīze, kas sniedzas līdz pašai pēcpusei. Vienvārdsakot: moderni. Puisis maksā taksometra šoferim ar banknoti no bieza žūkšņa, ko izvilka no kabatas. Zem viņa dizainera uzvalka piedurknēm var tik tikko saskatīt rozā aproces.

Es apstājos un paslēpjos ēkas mestajā ēnā. Ļaušu viņu jautrajam četrtoņam ieiet restorānā pirms manis.

Ko teiktu Kela, ja mani šobrīd redzētu? Man vajadzētu pastāstīt par notikušo, bet viņa gribēs zināt visas sīkākās detaļas. Tas aizņemtu labu laiku, bet man vajag vēl brīdi sevi pašēlot...

Labi, ballētiņi ir restorānā, tagad mana kārta.

Iztaisnoju plecus un mēģinu stāvēt stalti – kā liktu darīt māte, ja būtu šeit.

Neesmu redzējusi savu seju kopš pabiju biroja tualetē, taču tad es vismaz nokrāsoju lūpas. Tas jau ir vairāk nekā parasti. Turklāt ir tik sasodīti auksts, tādēļ varu nevilkt nost virsjaku. Tā noslēps stilīgās drēbes, kuru man nemaz nav mugurā. Kādu dienu, kad nebūšu iestrēgusi birojā, man tiešām jāiemācās ģērbties kā īstai Ņujorkas sievietei.

Atveru durvis ar augsti paceltu galvu, kas it nemaz neatbilst manam patiesajam noskaņojumam. Un, pat nespērusi soli tālāk, tūlīt pat saprotu, ka esmu pieļāvusi milzīgu kļūdu. Šim vajadzēja būt Ķīniešu kvartāla nūdeļu restorānam – tā taču Eliots to aprakstīja. Bet man acu priekšā ir nolādēts naktsklubs. Stūrī spēlē džeza grupa, un gaismas virs galdiņiem ir vēsi zilā krāsā. Man nav laika nopētīt, cik stilīgi cilvēki sēž pie šiem galdiņiem, jo ierunājas zāles pārzinis.

– Vai varu Jums palīdzēt, jaunkundz? – Viņš skatās tieši man cauri.

Vai gan ir kas briesmīgāks, kā tikt uzrunātai par *jaunkundzi*? Vienā augstprātīgā vārdā esmu atzīta gan par pārāk jaunu, gan vecmeitu. *Madam* varbūt būtu sliktāk, taču tas vismaz liek domāt par dienvidniecisku viesmīlību.

Pavēlu sev runāt lēni un nosvērti. Nevajag taču skriet prom tikai tādēļ, ka šī ēstuve ir piecsimt reižu smalkāka par to, ko biju iedomājusies. Es esmu sieviete... *neatkarīga* sieviete. Es esmu neatkarīga sieviete, kas pati pelna sev iztiku, un varu arī viena apmeklēt zili tonētu džeza kluba/nūdeļu restorāna modes kļūdzeni.

– Galdiņu vienai personai? – Apzinos, ka balss neskan kā patiešām neatkarīgai sievietei. Apņemos pie tā piestrādāt, kad būšu atpakaļ sava dzīvokļa drošībā.

Ak nē, mans dzīvoklis, kurā dzīvo arī Bens. *Pārstāj, Keja. Koncentrējies.*

Zāles pārzinim ausī ir radioaustiņa un rokās mape, radot ilūziju par viņa svarīgumu.

Viņš ielūkojas mapē, lai gan mani pārņem sajūta, ka viņš nemaz nelasa.

– Šovakar visi galdiņi ir aizņemti, jaunkundz.

Es gribu atbildēt ar “Ziniet, mister...” Taču tā vietā nomurminu:

– Vai varu pasēdēt pie bāra?

Viņš palūkojas uz mani. – Mēs pasniedzam dzērienus pie galdiņiem, jaunkundz. Mums nav bāra.

Četrotne jau ir paspējusi iekārtoties savos krēslos un pēta ēdienkarti. Mans skatiens pievēršas puisim. Žakete ir novilkta, un viņa augums man atgādina Benu. Izstīdzējis. Bet spēcīgs.

Koncentrējies.

Novēršos no viņa un uzreiz pamanu brīvu galdiņu diviem.

– Vai tas galdiņš ir brīvs?

– Diemžēl, jaunkundz, tas ir rezervēts.

Sāku pamanīt, ka visapkārt ir daudz brīvu galdiņu.

– Un tas? – rādu uz galdiņu viņam aiz muguras. – Un kā ar šo?

– Tie visi ir rezervēti, jaunkundz. Cilvēkiem, kas veikuši rezervāciju.

Viņš izrunā vārdu *rezervācija* tāpat, kā mana mamma saka *izglītība*. Es pazīstu šo toni, un abos gadījumos tas nozīmē vienu un to pašu: *bez tā tu neko nevari iesākt*.

Es nemēdzu strīdēties, taču neticu, ka visi trīs brīvie galdiņi divām personām tiks aizņemti. Un es gribu tikai vienu porciju nūdeļu.

– Paklau, es to neaizņemšu ilgi. Gribu tikai pasūtīt ēdienu un paēst, galdiņš atkal būs brīvs tiem, kas to rezervēja.

Šoreiz pārzinis pat nepūlas ieskatīties savā draņķa mapē.

– Mums nav brīva galdiņa Jums, jaunkundz. – Un viņš aiziet.

Esmu nokaitināta, taču manas dusmas draud pārvērsties kaunā. Meitene ar blondo bizi iesmejas tā, it kā viesmīlis būtu asprātīgākais cilvēks visā pasaulē. Uz paplātes viņš tur četras perfekti salietas kokteiļu glāzes. Perfekti salieti dzērieni viņu perfektajam galdiņam.

Šajā perfektajā vidē Jums nav vietas, jaunkundz.

Pasniedzos somiņā pēc saulesbrillēm, jo jūtu, ka acīs atkal sariešas asaras. Pēc mirkļa jau esmu laukā uz ielas un vairs pat nemēģinu iet piesardzīgi, tā vietā sāku skriet.

Es nezinu, uz kuriem dodos, taču šķiet, ka nespēju tur nonākt pietiekami ātri. No manas kabatas atskan slāpēts signāls. Varbūt zvana Bens! Es nevēlos ar viņu runāt, taču nenāktu par ļaunu vismaz paskatīties ekrānā.

Joprojām turpinot skriet, izzvejoju telefonu no kabatas. Cik gan meistarīgi es protu darīt vairākas lietas vienlaikus. Nē, tas nav Bens. Zvana Kela. Noteikti saņēma manus telepātiskos palīgā saucienus. Es atbildu.

– Sveika. – Esmu galīgi aizsūsusies.

– *Mon dieu*, kādēļ izklausās, ka esi sporta zālē? – Kela atbild sveicienam. Tad pusčukstus iespiežas: – Vai tu esi gultā kopā ar viņu?

Sāku skriet ātrāk. Priekšā jau redzu Kanāla ielu.

– Nē, Kela. Es šobrīd pavisam noteikti neatrodos gultā.

– *Qu’ est-ce qui se passe?*

– Nevaru paskaidrot, es skrienu.

Klusums. Tad Kellija jautā: – Uz skrejceliņa?

– Nē taču.

– Tu bēdz no kāda?

– Laikam. Paklau, Kellij, es nezinu, labi? Šī ir mana mūža sliktākā nakts, Bens ir iemīlējis tajā palaistuvē no aģentūras, viņi šobrīd ir kopā striptīza klubā, kur viņam klēpī noteikti ir kāda no deļotājām, un mani tikko izmeta no nūdeļu restorāna. Ja drīz nedabūšu kaut ko ēdamu, es nomiršu!

– Ieslēdz “FaceTime”, – Kellija pieprasa. Taču es esmu tikko atcerējiesies par Kanāla ielas “McDonald’s”.

– Ne tagad, Kellij.

– Tūlīt! – viņa uzstāj.

– Nē!

– Jā!

Es paceļu telefonu pie sejas, lai nokliegtos *Nē!* cik vien skaļi spēju, kad vai nu paslīdu uz aizsalušas peļķes, vai manas kājas vairs neiztur – nebiju tik daudz skrējusi kopš vidusskolas sporta ieskaites – jo nākamajā mirklī esmu zaudējusi pamatu zem kājām.

Sekundes simtdaļu mans ķermenis atrodas gaisā. Nodomāju: *es krītu, palīgā, es krītu, kurš mani noķers?*

Tūdaļ saņemu atbildi no aizsalušas peļķes. *Noķēru, mazā.*

Tieši notekā. Es guļu uz muguras aukstā, daļēji aizsalušā notekā. Katra kāja uz savu pusi – viena pavērsta pret Viljamsburgas tiltu, otra – pret Elles ķēķi. Šķiet, it kā kakls būtu saspiests ar riekstu standziņām. Telefons piezemējas man blakus, un man nevajag uz to paskatīties, lai zinātu, ka ekrāns ir sašķīdis. Kā mana dzīve.

Man tuvojas kāds augstpapēžu zābakos. Lai palīdzētu man piecelties, es nospriežu. Taču zābaku īpašniece, vēl viena divmetrīga modele ādas jakā ar augsti sasukātiem matiem vienkārši paiet man garām. Pēdējais, ko dzirdu, pirms ļauju vaļu skaļām raudām, ir Kellijas saucieni telefona skaļrunī. – Keja! Tu mani dzirdi? Atbildi! *Tu esi dzīva?*

Telefons joprojām darbojas. Ne gluži manu lūgšanu piepildījums, taču vismaz kaut kas.

“McDonald’s” ir kļuvis par grēkāzi. Dabiska uztura piekritēji to ienīst. Dzīvnieku aizstāvji tāpat. Viņiem pievienojas norūpējušies vecāki, kas negrib, lai viņu bērni pārvēršas par mazām tauku lodītēm.

Bet es šobrīd mīlu “McDonald’s” tik ļoti, ka varētu no laimes raudāt. Un tā noteikti arī darītu, ja varētu izspiest kaut vēl vienu asaru.

Kasiere nepievērsa uzmanību ne manām dubļainajām drēbēm, ne piesārtušajai sejai, un nesūtīja mani prom, sakot, ka šajā burgeru ēstuvē man nav vietas.

Nāciet, nāciet visi. Tam vajadzētu būt viņu sauklim. Vai arī: *Lai viņi ēd kūkas, mēs piedāvājam mierinājumu.*

Vai reklāmas saukļu sacerēšana nervu sabrukuma laikā ir zīme, ka pārāk daudz strādāju? Vai pārvēršos par to puisi, kurš savas laulību ceremonijas vidū pārbauda ziņojumus “BlackBerry” viedtālrunī?

Lai gan man nav tiesību kritizēt kādu par viedtālruna pārbaudīšanu laulību ceremonijas vidū – viņu vismaz kāds gribēja precēt. Tiek nosaukts mans numuriņš, un es eju pakaļ savam hamburgeram. Tas sastāv tikai no burgera kotletes un kečupa, bez sīpoliem – tieši tā, kā mēdzu pasūtīt jau kopš brīža, kad biju pietiekami veca, lai sekotu brāļiem “PlayPlace” rotaļu laukumā. Vai pilsētas bērni vispār zina, ka pārējiem “McDonald’s” restorāniem ir tikai šūpoles un slidkalniņš? Domājot par bērniņu piepilsētā, mani pārņem siltas jūtas. Man pietrūkst tās drošības ilūzijas.

Eju prom no letes iepriekš noskatītā galdiņa virzienā, taču to jau aizņēmis kāds bezpajumtnieks, kam priekšā nolikta maza “McDonald’s” glāzīte, kas, pēc izskata spriežot, saglabājusies no deviņdesmitajiem. Acīmredzot, lai varētu palikt restorānā, vajadzīga vismaz glāzīte.

Tā nu es apsēžos tuvākajā brīvajā vietā, iespiesta starp diviem galdiņiem, pie kuriem sēdošie arī ietur maltīti vienatnē. Izvairoties no acu kontakta, es izsaiņoju savu hamburgeru, un tas izskatās lieliski. *Ak, Keja, ak, tu beidzot kaut ko izdarīji pareizi.* Sagrābju to ar abām rokām un paceļu pie sejas.

Tu esi Peitone, un burgers ir Bens.

Tu saplosīsi šo burgeru gabalos.

Tavam sauklim vajadzētu būt: “Šodien burgeri, rīt jau tavs draugs.”

Apžēlīn, esmu pārstrādājusies.

Es jau grasos nokost kumosu, kad blakus izdzirdu kādu balsi.

– Dārgumiņ, vai tu nemaz nepasmaidīsi un nesasveicināsies?

Šī balss nerunā ar mani. Es pavisam noteikti nepazīstu nevienu cilvēku *šeit*. Taču, turpinot košļāt savu maizi un liellopu gaļu, dzirdu to pašu balsi vēlreiz, tikai skaļāk. – Es teicu, dārgumiņ, vai tu nemaz nepasmaidīsi un nesusveicināsies?

Sastingstu. Dziļi sirdī es zinu, ka balss runā ar mani. Pagriežu galvu pa kreisi – kāds aziātu izcelsmes puisis lasa avīzi, kamēr viņa roka ir nozudusi dziļi frī kartupeļu paciņā. Palūkojos pa labi, un ieraugu runātāju. Viņa gaidpilni veras manī, it kā cerot uz atbildi.

Pārcilāju savu atmiņu. Mani vecvecāki ir miruši (lai viņiem vieglas smiltis), tādēļ vienīgie vecie cilvēki, ko pazīstu, ir mani vecāki. Bet viņi nav tik veci kā šī kundze.

– Es atvainojos? – saku.

– Ak, jaunatne, – viņa iekladzinās. – Pārvērš apgalvojumus jautājumos. “Es atvainojos” nav jautājums. “Es atvainojos” ir apgalvojums. “Atvainojiet, es nedzirdēju, ko Jūs teicāt” ir daudz piemērotāks apgalvojums. Un, ja jau uzstājat, ka teikuma beigās jābūt jautājošai intonācijai, var teikt arī: “Vai Jūs runājat ar mani?”

– Es Jūs pazīstu? – jautāju.

– Tā jau ir labāk. – Sieviete paceļ roku un noglauda cieši ievēdotās sirmās sprogas uz galvas. Es nolieku savu burgeru un nopētu sievieti, cerībā saprast, kas viņa ir.

Tad es saprotu. Eliots, tas mērglis, filmē mani ar slēpto kameru.

Pa pusei pieceļos kājās savā vietā, mēģinot saskatīt noslēpto videokameru.

– Vai dodaties prom? – Sieviete ar izbrīnu manī skatās.

– Nē, tikai meklēju kādu, ē, kaut ko.

No kameras nav ne miņas. Arī no tā pāraugušā Ēzeļa “Gucci” uzvalkā ne. Laikam jau būšu kļūdījusies par Eliotu.

– Es negribēju iztraucēt Jūsu maltīti, mani tikai nomāc, ka cilvēki vairs nesmaida un nesveicinās kā agrāk.

Apstājos kā iemietā. Tas ir kaut kas, ko *es* mēdzu teikt. Patiesībā es Benam vairākkārt esmu teikusi tieši to pašu gandrīz vārds vārdā. Mani kaitina, ka cilvēki nesveicinās pat tad, ja divatā atrodas norobežotā laukumā. Piemēram, liftā. Vai uz ietves, gaidot taksometru. It īpaši Ņujorkā – šķiet, ka cilvēki apzināti cenšas būt nejauki. Bet tā taču nav cilvēku patiesā daba, vai ne?

Vai es tā izturējos pret šo sievieti?

– Piedodiet, man ir smaga diena. – Izmoku smaidu. – Kā klājas Jums? – es piebilstu sveiciens vietā. Māte manī ir iedzinusi kautrību piecdesmit dažādās nokrāsās, taču viņa man arī ir iemācījusi cienīt vecākus cilvēkus.

– Es redzēju tevi ienākam, tu izskatījies apmaldījusies, – atzīst vecā sieviete.

Aplūkoju viņas galdiņu, meklējot vairāk pavedienu par viņas personību. Viņai blakus nestāv iepirkumu ratiņi ar kafijas automātu vai spilvenu. Turklāt viņas koptēls izskatās ļoti pārdomāts. Somiņa ir neizteismīga, taču kleita varētu būt šūta no kāda dārga auduma, ko neatpazīstu. Pilnīgi neiederīgi šādā ēstuvē. Vai vispār šaipus Centrālparkam.

– Atceros, kad biju tavos gados, tikko sāku karjeru Ņujorkā. Ir tik viegli zaudēt cerību, kad nezini, ko vēlies. Novēcojot labākais ir tas, ka beidzot zinu, kas es esmu. Tas rada sirdsmieru.

– Protams, – nosaku. Nezinu, ko citu teikt. Nezinu, vai novēcot ir labi vai slikti. Droši varu pateikt tikai to, ka būt 24 gadus vecai ir ļoti mulsinoši un lielā mērā nepatīkami.

– Briesmīgākais, – viņa saka, – ir tas, ka neviens mani vairs nepamana.

Pēkšņi sajūtos drausmīgi. Tieši tā es biju izturējusies pret šo sievieti, pat nepapūlējies paskatīties uz viņu. Tas nebija domāts aizskaroši. Lai gan esmu jauna, arī mani neviens nepamana. Es neņemu to pie sirds.

Vai tomēr?

Sieviete ceļas kājās, lai dotos prom, un es gribu vēl kaut ko teikt.

– Vai varu palīdzēt? – Viņa jau sāniski kāpjās laukā no savas vietas pie galda. Pamanu, ka sieviete nav pasūtījusi ēdienu.

Viņa tikko manāmi pasmaida, mutes kaktiņš tikai nedaudz paceļas zelta auskaru virzienā. – Nē, dārgumiņ, pabeidz savas vakariņas.

Un viņa aiziet, atver durvis uz ārpasauli, kas viņu pat nepamana. Brītiņu vienkārši sēžu, knibinot burgeru. Paskatos, vai aziātu izcelsmes puisis ir pamanījis šo savādo sarunu, taču izskatās, ka viņu nekas nespētu šķirt no savas frī kartupeļu paciņas. Ja nu vienīgi ķirurģiska iejaukšanās.

Tad atceros, kā nokritu, nākot šurp. Es nedrīkstu pieļaut, ka tas atgadās ar šo veco kundzi. Pieceļos, piespiedusi somiņu augumam, un tāpat sāniski pametu savu sēdvietu, lai ātriem soļiem dotos laukā. Viņa stāv zem zeltainās, izliektās markīzes un vēro, kā aplidojusī ietve pārklājas ar biezu sniega kārtu.

– Ietve ir slidena, – es brīdinu. – Tādēļ jau manas drēbes ir izmirkušas.

Saņemu viņas roku, piedāvājot palīdzību bīstamā trotuāra pārvarēšanā. Viņa ir pārāk lepna, lai to pieņemtu, taču es uzstāju. Viņa norāda uz limuzīnu, kas novietots brauktuves malā. Pavadu viņu līdz automašīnai, no kuras izkāpj šoferis, lai atvērtu sievietei durvis. Viņa iekāpj, un, pirms šoferis atkal aizver durvis, sieviete palūkojas manī. – Lai ko arī tu meklētu, šeit tu to neatradīsi. – Viņa pamāj uz Kanāla ielu un rosiņu mums visapkārt.

– Tev tas jāatrod sevī.

Hm. Nelūgtu padomu jomā šis pārspēj visus rekordus.

Automašīna vairs nav redzama. It kā tā būtu nozudusi uz līdzenas vietas.

Lēnām eju atpakaļ uz “McDonald’s”, taču tas vairs nešķiet tik pievilcīgs kā iepriekš. Patiesībā es vairs nejūtu gandrīz neko. Ne dusmas pret Benu. Ne kaunu par incidentu nūdeļu restorānā vai iekrišanu notekā. Manī pat vairs nepietiek emociju, lai iekliegtos, kad ieraugu, ka bezpajumtnieks stāv pie mana galda un ēd manu burgeru. Lai jau viņam tiek šis prieks, tas ir mazākais, ko varu darīt viņa labā šajā pasaulē, kas arī viņu nepamana. Un viņš varēs nomainīt savu veco glāzīti pret svaigāku.

Izskatās, ka šovakar man nav lemts tikt pie vakariņām. Vai jebkā cita, ko vēlos.

Nepilnu sekundi es apsveru domu neiet mājās. Tam ir vairāki pamatoti iemesli. Pirmais: ja nu dzīvoklī būs Bens? Otrais: ja nu viņa tur nebūs?

Taču, kad esmu pavadījusi kādu laiku, šādā aukstumā riņķojot pa Kanāla ielu, saprotu, ka man nav izvēles. Parasti ceļš līdz Vestvilidžai aizņem piecpadsmit minūtes, taču šovakar to mēroju divdesmit piecās. Ja vēlreiz nokritīšu, varu arī vairs nepiecelties.

Man vajag manu pidžamu, gultu un tumšu telpu – tieši tādā secībā. Manā “iPod” atskaņotājā joprojām atrodams dziesmu saraksts no vidusskolas pēdējā gada, pilns ar drūmu un nomācošu *emo* mūziku. Varbūt noklausīšos to, kad būšu droši un ērti ieritinājusies gultā. Ko teica vecā kundze? *Lai ko tu arī meklētu, tev tas jāatrod sevī.*

Mērojusi sešus stāvus līdz savam dzīvoklim, es apstājos augšējā kāpņu laukumā, lai atvilktu elpu. (“Padomājiet, cik naudas ietaupīsiet, nevajadzēs iet uz sporta zāli!” nekustamo īpašumu aģents bija liksmi vīterojis.) Es jau tāpat izskatos pietiekami izmocīta pat, ja nepūlos atgūt elpu. Ja nu Bens tomēr ir mājās, es negribu ienākt pa durvīm sēcot. Pēdējo reizi mēģinu izslieties stalti, atslēdzu dubulto slēdzeni, pagrūžu durvis un atviegloti nopūšos: kā mēdz teikt, gaiss ir tīrs.

Jēziņ, ir tik labi būt mājās.

Vai šo var nosaukt par mājām? Tas vairāk izskatās pēc skapja, kas pildīts ar “IKEA” mēbelēm, toties es beidzot esmu vienatnē un zem jumta. Pavisam negaidīti sāku prātot, kā izskatās māja, kurp devās vecā sieviete no “McDonald’s”... veco ļaužu pansionāts? Nē, viņa šķita pārāk neatkarīga. Varbūt mans minējums par viņas kleitu bija pareizs, un šobrīd viņa bauda džinu ar toniku kādā Augšējās Vestsaidas mājoklī. Tas būtu labākais iespējamais nobeigums šim stāstam.

Dodos taisni uz savu guļamistabu un novelku slapjās, notriektās drēbes. Veļas grozs kārtējo reizi ir pilns līdz malām. Es gribētu mainīt savus veļas mazgāšanas paradumus, taču nevaru. Es vienmēr atlieku to uz sestdienu, bet beigās pavadu visu dienu strādājot, un netīrā veļa turpina krāties... līdz es beidzot padodos un nododu to ķīmiskajā tīrītavā, samaksājot piecpadsmit dolārus par divu dolāru vērtu ūdens un pulvera daudzumu.

Citi cilvēki nogulda naudu krājkontā. Bet ne es. Es pat nespēju optimāli izmantot savu ieguldījumu “McDonald’s” hamburgerā.

Visu vakaru es domāju – kad tikšu mājās, viss būs labāk. Bet šeit nu es esmu, guļu gultā, tērpusies kokvilnas biksītēs un nepieskaņotā zīda imitācijas krūšturī, un nejūtu neko.

Vai patiesi esmu apmaldījusies kā teica vecā sieviete? Viena lieta no viņas teiktā *ir* patiesa. Es esmu pilnīgi bezcerīga. Man nav vietas pasaulē, kas pilna ar Peitonēm, Beniem, “Little Kitty”, Eliotiem, Uzvalkiem un tik maziem dzīvokļiem, kuros iespējams sarīkot vakariņas tikai vienam draugam.

Izslēdzu gaismas un ieslēdzu savu “iPod”, bet pat *Paramore* mūzika nespēj izsaukt manī nekādas emocijas.

Joprojām domāju par veco sievieti.

Uz loga ir maza skramba. Šķiet, ka tā kliedz skaļāk par mūziku manās ausīs. Pieceļos sēdus. Bezjēdzīgi pūlēties aizmigt. Pat tumsā. Man jātiek vaļā no šīm domām, no domām par veco sievieti – viņa ir kā noslēpumaina zīlniece, kas nolasīja manas kārtis, bet nespēj pateikt, kā man rīkoties tālāk.

Tev tas jāatrod sevī.

Laiks kurpju kastei.

Nē, tikai ne kurpju kasti, saka apziņa.

Jā, kurpju kasti, mana intuīcija saka smalkā balstiņā.

Nē, jā, nē, jā.

Ir tik nogurdinoši būt man.

Nolemju iejaukties un pasūtīt visas turpmākās pārdomas divas mājas tālāk. Aizrāpjos līdz gultas galam, lai varētu aizsniegt skapi un izvilkt kurpju kasti.

Viena miniatūru dzīvokļu priekšrocība ir tā, ka varu aizsniegt visu savā istabā, neizkāpjot no gultas.

Pag. Vai tā bija pozitīva doma? Šķiet, ka ar šo jau esmu spērusi soli pareizajā virzienā.

Izņemot mani, Kellija ir vienīgais cilvēks pasaulē, kas zina par kurpju kasti. Tajā neatrodas augstapapēžu kurpju pāri. Šai kastei ir daudz cēlāks mērķis, vai vismaz agrāk es tā domāju. Kādu brīdi skatos uz kastes vāku, pirms to atveru. Iekšpusē redzu tik pazīstamus attēlus... es kopā ar Kelu. Kela un es. Sēžam blakus automašīnā, tieši tādas kā vienmēr.

Mēs mācījāmies 9. klasē, pavisam jaunas, taču šis matu griezumš noteikti bija kļūda, ko pieļāvu gadu vēlāk, tādēļ varbūt atmiņa mani vil.

Mēs esam Klasas tēva mašīnā. Tā bija “Ford Granada”? Varbūt “Crown Victoria”? Viņas tēvs noteikti pat nepamanīja, ka bijām to “aizņēmušās”. Atceros tikai, ka automašīna bija tik veca, ka vēl aprīkota ar kasešu atskaņotāju. Mēs ar Kelu skaļi klausījāmies vienu kaseti no manas mammas kolekcijas, kas mums abām patika: Petas Benetaras albumu “Get Nervous”. Mēs braukājām gar pilsētiņas ezeru, mēģinot ieraudzīt manu brāļu mašīnu vietā, kur pulcējās visi vecākie, stilīgie bērni, lai dzertu alu. Un viņi tur arī bija. Mēs nerādījāmies nevienam acīs. Tikai gribējām redzēt, ko viņi dara.

Kela saka: – Šķiet, ka Amerika nav man piemērota. – Un es domāju, ka viņa joko, jo, galu galā, kurš saka kaut ko tādu? Amerika taču ir domāta visiem. Vai tā ir izvēle? Mēs šeit esam piedzimušas. Turklāt ir cilvēki, kas gatavi peldēt pāri okeānam, lai šeit nokļūtu.

Jautāju: – Ko tas vispār nozīmē?

– Tas nozīmē, ka nezinu, vai esmu laimīga šeit. Es visu laiku domāju par Franciju.

Un viņa pastāsta par filmu, ko redzēja franču valodas stundā. Par mūķenēm, kas dzīvoja klasterī – vai klosterī, varbūt klasteru klosterī – un aizvadīja savas dienas, gatavojot lelles... un viņas bija tik apmierinātas ar dzīvi.

Šī filma bija pārliecinājusi Kelliju, ka viņa būs apmierināta ar savu dzīvi tikai tad, kad dzīvos Eifēla torņa paēnā un nodarbosies ar mākslu.

Bet mūķeņu dzīvesveids gan viņai neder.

Manai mammai ir kāds teiciens, ko nolemju atkārtot Kellijai. Tagad es zinu, ka gandrīz viss, ko mana māte saka, parasti nokaitina cilvēkus. – Zini, Kela, mēdz teikt: lai cik tālu tu bēgtu, lai kurpotos, tu joprojām būsi šeit.

Ar šo manas atmiņas apraujas, jo pēc tā, ko pateicu, Kellija lika man izkāpt no mašīnas, un man nācās kājām iet mājās.

Mēnesi vai divus pēc tam arī es franču valodas stundā redzēju to pašu filmu, par ko runāja Kellija. Šīs mūķenes gatavoja vaska lelles no pavisam vienkāršiem materiāliem, izmantojot vien savas rokas. Tajā vecumā mani fascinēja sveču liešana, un mūķeņu nodarbe šķita kā augstākais vaska veidošanas līmenis. Protams, viņas veidoja Jēzus, Jaunavas Marijas un citu svēto figūriņas. Taču tās izskatījās tik superīgi, ka mani pārņēma iedvesma. Tajā vakarā es paņēmu gabalu bišu vaska, kas bija palicis pāri pēc sveču darināšanas ģimenes Ziemassvētku dāvanām, un no māla izgatavoju veidni savai pirmajai lelei. Lejot veidnē izkausēto vasku, es iztēlojos, kā krāsošu un ģērbšu savu lelli – mazu, bet labāku sevis versiju. Daudz labāku. Viņa varētu būt mans sargeņģelis.

Veidošanas process bija tik nomierinošs, es aizmirsu par visām ikdienas raizēm. Tas bija atslābinoši, bet ne tā, kā rakstot. Kad veidoju lelles, man nevajadzēja meklēt pareizos vārdus – pietika ar iztēli un emocijām.

Nebiju atvērusi šo kasti kopš devos uz Atlantū studēt reklāmas nodaļā. Nonākot starp cilvēkiem, kas uzskatīja sevi par īstiem māksliniekiem, kaut kas mainījās... Šī nav māksla, tas ir tikai hobijs. Šādi es izbēgu no uzmācīgām domām.

Iedomājos par vecās sievietes sirmajām sprogām. Viņas zaļo kleitu. Smalkajām krunciņām, kas ievilkušās perfektajā sejas ādā.

Par to, kā viņas balss gandrīz aizlūza, sakot, ka neviens viņu vairs nepamana.

Dzirdu, kā nokrakšķēja ledus, kad nokritu Ķīniešu kvartāla vidū, sava izmisuma virsotnē.

Man trūkst vārdu, lai aprakstītu skumjas. Vai atrastu laimi. Es jūtos kā balta lapa. Tādēļ pienācis brīdis atsākt gatavot lelles. Pienācis brīdis ņemt rokās savu dzīvi un veidot to no jauna.

“labdien, STD⁵!”

Saules gaisma iešaujas pa manas guļamistabas logu kā lāzera stars, vienlaikus pamodinot un apžilbinot mani. Būšu aizmirsusi uzlikt savu acu masku miegam. Tā arī es neuzzināšu, ar ko beidzās mana un Rika Springfilda izlaiduma deja uz Mēness. Neraža, jo tieši pirms pamošanās mēs dejojām bezsvara stāvoklī, un viņš teica, ka es esmu daudz glītāka par Džesija meiteni⁶.

Pasniedzos pēc telefona un ieraugu, ka pulkstenis rāda jau deviņi, kas ir diezgan vēlu. Kādēļ jūtos tik nogurusi? Nometu savu “Shabby Chic for Target” kolekcijas dūnu segu, ko saņēmu dāvanā no mammas, ievācoties dzīvoklī. Meloju viņai, ka man tā patīk, lai gan biju noskatījusi citu – “Calvin Klein” segu no “Macy’s”. Bet viņa pat iepriekš nepajautāja.

Laiks modināt Benu, lai izrāde var sākties. Veicu pāris metrus, no savas zārka izmēra guļamistabas nonākot tualetes izmēra dzīvojamajā istabā (labāk pat nejautāji par virtuves izmēru) un iesaucos: – Hei, Vilder, kā būtu ar omleti brokastīs? – Tas ir joks, jo mums nemaz nav olu vai vispār jebkādu citu pieklājīgu pārtikas produktu.

Paceļu skatienu un ieraugu, ka Bena sega ar Grīnbejas “Packers” tematiku joprojām stāv salocīta uz dīvāna atzveltnes – droša zīme, ka viņš nav nakšņojis mājās.

Ko? Viņš vakar nepārnāca mājās?

Un tajā brīdī atmiņas atgriežas kā pēkšņa cunami izraisīti plūdi. Puišu līga. Eliota novērošanas kamera. Iereibis Bens, kas smeļoties atmet galvu. Un Peitone ar saviem piedauzīgajiem melnajiem zābakiem apvijusies viņam apkārt un sniedzas pēc skūpstā. Mana skūpstā.

Tas draņķis pavadīja nakti pie draņķa Peitones?

Šī doma atbalsojas manā prātā kā M-80 petardes, ko mani brāļi kopā ar saviem salašņu draugiem kādā vasaras dienā mētāja notekcaurulēs netālu no mūsu mājas. Virkne skaļu, atbalsotu sprādzienu. Paceļu vienu no Bena “Converse” kedām no “Jack Purcells” kolekcijas un metu to pret dzīvokļa vienīgo ķieģeļu sienu, kas saglabājusies no pirmskara laikiem, atgādinot, ka šādi dzīvokļi bija milzīgi, pirms tika sadalīti mazās kalpotāju istabās. Keda atsitas pret ķieģeļiem ar patīkamu blīkšķi, tādēļ paceļu un aizlidinu arī otru kedu. Tai seko “Chuck Taylor” kedas – vispirms viena, tad otra. Pēc tam pagrābju viņa nesamērīgi dārgās dizainera Džona Varvatosas kedas un metu ar visu spēku. *Blīkš! Blīkš!*

Kad Bena apavu klāsts ir izsmelts, ķeros pie viņa cepurēm ar nagu, ko rotā zobgalīgi uzraksti. “Mēneša darbinieks” noplīkšķ pret ķieģeļiem. “Mana otra cepure ir *Chapeau*”. *Plīkš!* “Dzimis, lai makšķerētu” un “Sieragalva”. *Plīkš* un vēlreiz *plīkš!*

Tas nav tik mierinoši kā mētāt apavus, tādēļ aizsviežu arī Bena iemīļoto krājumu ar Čārlza Bukovska dzejoļiem. Tas apgāž kompaktdisku statīvu, un uz visām pusēm aizlido klasiskās rokmūzikas ieraksti un saplīsuši plastmasas kompaktdisku vāciņi. Es izgrūžu pirmatnēju kliedzienu un, sabrūkot uz dīvāna, atkal izplūstu pagājušās nakts asarās. Mans ķermenis nekontrolējami trīc, tādēļ ietinos Bena segā un paslēpju seju viņa spilvenā, ieelpojot viņam raksturīgo aromātu, kas ir “Speed Stick” dezodoranta, “Axe” pēcskūšanās losjona un “Carmex” lūpu balzama sajaukums. Peitone, visticamāk, šobrīd izgaršo šo lūpu balzamu uz Bena lūpām. Jūtos kā saņēmusi spēcīgu sitienu pa vēderu.

Zem manas galvas kaut kas iedūcas. Tas ir mans telefons, kuru dusmu uzplūdā noteikti nometu uz dīvāna. Droši vien Kela! Kad viņa uzzinās, ko tā riebigā slampa man nodarījusi! Uzmetu aci sasistajam ekrānam – arī par to biju aizmirsusi – un aplūkoju jaunākos paziņojumus. Man ir jauns “ShoutOut” ziņojums. No Bena.

⁵ STD ir abreviatūra, ko angļu valodā lieto, lai apzīmētu seksuāli transmisīvas slimības. Šeit – “Schmidt Travino Drew” nosaukuma saīsinājums.

⁶ Atsauce uz Rika Springfilda dziesmu “Jessie’s Girl”.

Atveru video un ieraugu viņu – apsārtušām acīm un izspūris, bet joprojām seksīgs. Viņš runā kamerā. Runā ar *mani*.

– Hei, Kej-kej. Traka naksniņa vakar. Paliku pa nakti pie puīš – ...

Viņu pārtrauc kāds, fonā iekliedzoties: – Viskonsīn, tu esi īsts trakulis! – Tas bija Džošs? Džons? Džejs? Ne viņas no Peitones... Bens paskatās sāņus. – Vecīt, aizveries, es filmēju... Keja, izlīdzi man, atnes uz biroju vienu no maniem T krekliem un cepuri, labi? Man nav laika piekāpt mājās. Paldies.

Un ar to video beidzas. Ne vārda par striptīza dejotājām vai Peitones mēli. Pat ne atvainošanās par to, ka iegāza mani ar “Little Kitty” reklāmu...

Ak. Mans. Dievs. “Little Kitty”. Es neesmu izdomājusi nevienu saukli.

Šodien jāprezentē idejas Eliotam! *Merde!* Pielecu kājās un metos pacelt Bena kedas, lai sakārtotu rindā pie durvīm. Pakarinu visas viņa cepures izņemot “Mēneša darbinieku”, sakārtoju dīvānu, kurā viņš negulēja, un paķeru viņa *My Chemical Romance* T kreklu.

Viņam tas tik ļoti pietāv – tumši pelēks, augumam piegulošs mīksts kokvilnas T kreklis. Kopā ar veiksmes talismanu – cepuri iemīcu to savā noplukušajā pleca somā, kas reizē ir arī mana datorsoma. Man nav laika raizēties par salauzto kompaktdisku kaudzi. Man vajag precīzi sešas minūtes, lai izveidotu savu šodienas “tēlu”. Es sāku ar milzīgu melnu džemperu. Man ir vēl pieci tādi dažādās melnā nokrāsās un viens pelēkā melanzā, lai nedaudz atdzīvinātu savu garderobi. Izvelku vakardienas piegulošos džinsus no veļas groza un nopētu, meklējot redzamus traipus. Nekā. Derēs. Uzvelku savas melnās “Converse” kedas, iepūšu sauso šampūnu savos garajos, pieplakušajos matos, uzvelku matu gumiju uz rokas un esmu gatava doties.

Es neraizējos par to, ka varētu nokavēt. Radošajā nodaļā visiem ir pašsaprotami ierasties darbā tikai ap pulksten desmitiem. Es pat varētu to pavilcināt līdz pusvienpadsmitiem, un neviens vēl nesāktu prāt, kur esmu palikusi. Eliots, mūsu grupas radošais direktors, mēdz sākt darba dienu vienpadsmitos, aizbildinoties, ka viņš vakaros strādā vēl. Parasti viņš vienkārši līdz pusnaktij spēlē “Xbox” kopā ar puīšiem, bet kurš gan jautāja man.

Tas, par ko es raizējos, ir reklāmas saukļi. Patiesībā es esmu šausmās. Ja izgāzīšos, Eliots samals manu pašapziņu miltos, varbūt vēl briesmīgāk. “Little Kitty” ir jauna stratēģija, pie kuras viņi vēlas pieturēties. Ja netiksim galā ar šo uzdevumu, viņi draudēja nomainīt reklāmas aģentūru, un jūs varat minēt, kurš izlidos pa durvīm kopā ar šo klientu. Mēs ar Benu tikām pieņemti, lai aizstātu iepriekšējo radošo komandu, kas “Schmidt Travino Drew” nostrādāja vien trīs mēnešus pirms nespēja izdomāt reklāmas kampaņu, kas atbilstu klienta stratēģijai. Precīzāk, viņi neizmantoja reklāmas saukli, ko Eliots tik dāsni bija viņiem “pasniedzis uz paplātes”. Ēzelis uzmēta vienu skatienu viņu paveiktajam darbam un uzaicināja doties uz “Caurumu” nosvinēt. Pēc trīs glāzītēm “Gran Patrón Platinum” tekilas, Eliots viņus atlaida *un* atstāja ar 270 dolāru lielu rēķinu.

Iekāpu D maršruta metro netālu no Vašingtona laukuma, mēģinot atrast ceļu starp pankiem ar izaicinošām frizūrām, tetovētiem māksliniekiem un Ņujorkas Universitātē studējošiem gotiem. Šis noteikti nav nekāds vidusmēra brauciens uz darbu, un mani vecāki to ir uzsvēruši vairākkārt, kamēr pavadiju viņus līdz vilcienam atpakaļ uz Pensilvānijas staciju.

– Keja, šeit nav neviena paša cilvēka uzvalkā un ar portfeli, – mana mamma iepriekšējā reizē paziņoja, vērojot māksliniecisko, Volstrītas darījumu dzīvei nepiemēroto pūli. – Kā tu atradīsi kārtīgu, pieklājīgu darbā strādājošu vīrieti, dzīvojot šeit?

It kā es gribētu saieties ar garlaicīgu baņķieri vai biržas darbinieku, vai jebkuru citu, kas valkā kaklasaiti. Es gribu tikai gudro, asprātīgo Benu... bet viņu tagad grib arī Peitone, tā riebigā slampa, tādēļ es beigās palikšu viena, īstenojot mammašs dižāko pareģojumu. Parasti ceļu līdz darbam es mēroju kopā ar Benu, un viņš vienmēr ļauj man apsēsties brīvajā vietā. Ja tāda neatrodas, viņš skaļi paziņo “Sieviete stāvoklī, palaidiet”, mēģinot panākt, lai kāds no jaunajiem pankiem atbrīvo savu sēdvietu. Taču šī ir Ņujorka, tādēļ tas ne vienmēr nostrādā. Tādos brīžos, tāpat kā šoreiz, man jāstāv kājās.

Šobrīd esmu iespiesta starp kādu, kas nepārprotami izskatās pēc narkomāna, un spāņu auklīti ar platīnblondu zīdaini jaunākā modeļa “Bugaboo” ratiņos. Uzsākot kustību, metro vagonš sašūpojas, un auklīte pūlas noturēt ratiņus taisni, nepamanot, ka viens no lielajiem, melnajiem ratiem nepārtraukti braukā pāri maniem kāju pirkstiem. Tikmēr narkomāns pludo sviedros un man pie auss murmina par pasaules galu. – Tumšais Eņģeli, – viņš čukst, – es varu tev parādīt ceļu uz atpestīšanu. – Lieliski. Šādi tipi ir vienīgie, kas man pievērš uzmanību. Atgādinājums sev: Keja, biežāk *ej dušā*. Varbūt tas *atpestīs* mani.

Mēģinu viņu ignorēt, skatoties taisni uz priekšu un izliekoties, ka pētu metro karti. Tai blakus atrodas Džonatana Zizmora reklāma. Viņš ir tas dermatologs ar trūcīgo matu ērkuli, kura varavīksnes krāsas plakāti sola: “Esi no aknes brīvs ar doktoru Zī!” Tas ir viens no Bena mīļākajiem saukļiem. Mums patīk nīrgāties par sliktajām reklāmām, kas atrodamas metro vagonos. Un man patīk, kā Bens pieliecas, ar vienu muskuļoto roku joprojām turoties pie drošības stieņa, un čukst ar neīstu vācu akcentu: – Dokters Zī paņems tav’s pump’s un izspiedīs vis’ sul’!

Šo pašu slikto akcentu Bens izmanto, lai atdarinātu Pīteru Šmitu, kas ir mūsu aģentūras galvenais stratēģiskais plānotājs un ekscentriskākais no priekšnieku pulka. Šmits, kas darbinieku starpā pazīstams kā “trakais vācietis”, ir īss un kaulains vīrelis, kas mēdz dziedāt līdzīgi gangsterrepam par spīti savam izteiktajam bavāriešu akcentam, kura dēļ nespēj izrunāt ‘w’ un ‘th’ skaņas. Kopumā iespaids ir ļoti komisks, taču ne tik smieklīgi kā Bena izpildījumā. – Jou, jou, kas par štel’, bračkas, jā? Viss ir bumbās!

Tas mani vienmēr sasmidina, un pat tagad, esot izmisumā, es iesmejos. Narkomāns man blakus nospriež, ka komunicēju ar viņu, un arī sāk smieties. Par laimi, mana pietura ir klāt. Grandstrīta. Ķīniešu kvartāls. Kaut arī tikai piecu minūšu metro brauciena attālumā no Vestvilidžas, tā šķiet tik tāla un nošķirta no pārējās Manhetenas.

Uzkāpu pa metro stacijas kāpnēm un nonāku paralēlā realitātē, kur visi uzraksti, tai skaitā reklāmas, ir ķīniešu valodā. Pagājušās nakts sniegs ir izkusis, un ietve ir kā nosēta ar tirgotājiem, kas piedāvā viltotas rokassomiņas un pulksteņus. Aiz viņiem rindojas veikalu skatlogi, kuros nodrīnātas pīles karājas blakus sarkanām papīra laternām. Milzīgas bultas norāda augšup uz otrajā stāvā iekārtotiem akupunktūras un *Tui Na* masāžas saloniem. Šī noteikti nešķiet piemērotākā vieta vienai no pilsētas populārākajām reklāmas aģentūrām, bet īpašniekiem un Eliotam tieši tas patīk. Lielākā daļa pilsētas reklāmas “bodišu” (nozares žargons aģentūrām, kuru mērķis šķietami ir radošums, nevis peļņa) atrodas Soho tuvumā, un mūsu lielākais konkurents – izslavētā britu aģentūra “Blood Pudding” – tikko atvēra filiāli Tribekā.

Tādēļ “Schmidt Travino Drew & Partners” vajadzēja pierādīt, ka esam ne vien spicākā aģentūra, bet arī veselu soli priekšā pārējiem.

– Ķīniešu kvartāls ir nākamā Viljamsburga, – Eliots mums paskaidroja savā drudžainajā manierē. – Pēc pāris gadiem šurp pārvāksies arī visas mākslas galerijas, labākie restorāni un stilīgākie apģērbi veikali.

Tad jau aģentūrai nāksies pārcelties uz Džērsiju, es gribēju teikt, lepna par savu atjautību. Taču pirms paguvu bilst kaut vārdu, Bens mani apsteidza un apstiprināja Eliota teikto, sakot, ka Grandstrīta 190 tiešām ir labākā iespējamā atrašanās vieta pasaules labākajai reklāmas aģentūrai, un, kāda sakritība, Keja ir liela Āzijas virtuves cienītāja. Tā bija mūsu otrā darba intervija, tādēļ joprojām centāmies radīt labāko priekšstatu par sevi. No tā brīža Bens kļuva par mūsu komandas apburošo runasvīru.

Tas tiesa, pusdienošanas iespējas šeit ir fantastiskas. Ķīniešu pelmeņi un *lo mein* nūdeles vien pāris soļu attālumā. Netālu no aģentūras var nopirkt arī beigēlus, kas ir ļoti iepriecinoši, jo nespēju iedomāties, kā brokastīs varētu ēst ķīniešu ēdienu.

Izsalkuma mocīta, piestāju pie beigēlu tirgoņa, un mans tukšais kuņģis uzreiz lemj par labu bekona, olu un siera pildījumam. Aziātu izcelsmes tirgotājs jautā: – Tu neņemsi vienu arī priekš sav’ draug’? – Viņš ir pieradis mani šeit redzēt kopā ar Benu. *Mans draugs? Kaut nu tā būtu*. Es cieši

samiedzu plakstiņus, maksājot par ēdienu, neskatos uz tirgotāju un eju prom, nesakot ne vārda. *Vairs nekādas raudāšanas svešinieku klātbūtnē, Keja. Vairs nekādas raudāšanas uz ielas.*

Nākamā puskvartāla garumā mēģinu sevi uzmundrināt tā, kā to darītu Kela, ja atrastos šeit, nevis sēdētu lekcijā otrpus okeānam piecas sešas laika joslas uz priekšu. Man šobrīd tik ļoti noderētu labākās draudzenes padoms. Viņa paskaidrotu, ka tas bija tikai viens skūpst. *Dieva dēļ, Keja, viņš taču palika pa nakti pie puīšiem. Acīmredzot viņam Peitone nemaz tik ļoti nepatīk, ja jau viņš negulēja pie viņas. Un viņš pat nezina, ka esi viņā samīlējusies.*

Tuvojoties biroja ēkas durvīm, es ievelku dziļu elpu un mēģinu izskatīties apņēmības pilna. Mans telefons iezvanās. Tā ir mamma. Pēdējā laikā dzirdēt viņas balsi klausulē negadās bieži, tādēļ nolemju atbildēt, kaut arī nelabprāt, un pakāpjos sānielā, lai nesatīktu kādu kolēģi.

– Miļo pasaulīt, Keja, tā esi tu, – viņa nopūšas un uzreiz turpina. – Tu neatbildēji uz manu “ShoutOut” ziņojumu, īsziņām un e-pastu. Es jau sāku raizēties, ka tevi nolaupījis kāds no tiem dīvaiņiem, kas dzīvo tavā apkaimē. Vai zini, cik daudz nabadzīgu mākslinieku kļūst par sērijveida slepkavām?

Es sāku teikt: – Mamm, ar mani viss kārtībā. – Bet viņa jau ir mainījusi sarunas tēmu.

– Mēs ar tēvu piektdien brauksim uz pilsētu, lai aizvestu jūs, bērnus vakariņās uz restorānu. Brets tika paaugstināts amatā, mums tas jānosvin! Viņš ielūdza arī savu Simonu – vai viņa nav satriecoša? – un Braiens, protams, ieradīsies kopā ar Naomi, tie divi ir nešķirami. Kāzas vairs nav aiz kalniem! Tu arī vari kādu ielūgt, ja šobrīd tev ir draugs. Ceru, ka esi atradusi kādu jauku puisi, lai gan nespēju iedomāties, kā tu varētu kādu atrast tajā narkomānu bedrē, ko dēvē par Vestvilidžu... Kā tev klājas?

Paaugstinājums? Kāzas? Es tūlīt pat zaudēšu savaldīšanos.

– Ir bijis labāk... – atzīstos trīcošā balsī, taču māte jau fonā sarunājas ar kādu citu, droši vien ar savu asistenti Polliju.

– Keja, mans apmeklētājs ir klāt. Bija jauki parunāt, tiksimies piektdien! Pollija tev nosūtīs adresi un pārējo. Bučas!

Skaidrs. Nekāda atbalsta no viņas puses. Mamma ir cilvēks-dzinējs; viņa nepabeidza vidusskolu, taču, tiklīdz es biju laukā no zīdaiņa vecuma, viņa atsāka mācības un rekordīsā laika sprīdī ieguva gan vidusskolas, gan koledžas diplomu. Šobrīd viņa ir ļoti spējīga grāmatvede ar mērķi iekarot savu vietu zem saules. Viņa nekad neļautu kādam muļķīgam puīšelim izsist sevi no sliedēm. Un nekad nepiedotu man to pašu. Man jāsaņem sevi rokās. Tūlīt pat. Ar nedaudz labāku attieksmi pret dzīvi dodos biroja ēkas virzienā, taču mani aptur divi vīrieši uzvalkos. Viens no viņiem ir garš, labi kopts un ģērpts, bet otrs – tukls, sārtu seju un slikti piegulošā apģērbā, kas izskatās izcelts no “Men’s Wearhouse” plaukta. Uzņemēji. Rets skats šajā kvartālā. Noteikti aģentūras klienti.

– Atvainojiet, jaunkundz, – labi koptais vēršas pie manis ar vieglu dienvidnieku akcentu. – Mēs meklējam Grandstrītu 190.

Visi ēku numuri ir norādīti ar ķīniešu simboliem.

Kaut Bens būtu šeit. Apmaldījušos klientu vēršana ir vēl viens no mūsu mazajiem prieciņiem. Redziet, uz biroja ēkas durvīm nav ne nosaukuma, ne numura, nekā cita, kas liecinātu par aģentūras esamību. Vienīgais pavediens – durvis ir spilgti zaļā krāsā. Dzirdēju, ka Eliotam tas esot ienācis prātā kādu vakaru pēc krietna daudzuma iztukšota vīna kādā Losandželosas franču restorānā ar nosaukumu “Little Door”. Viņš tur “bijis vakariņot” kopā ar slaveno režisoru Ridliju Skotu – jūs zināt, “Gladiators”, “Telma un Luīze”, “Pa asmeni skrejošais” – un labi noslēptais greznais restorāns esot viņu iedvesmojis nomaskēt arī ieeju aģentūrā. Ja nebūtu stāsta par “Ridliju”, Eliots diez vai varētu tikt cauri ar šādu idejas aizņemšanos.

Klientu servisa darbinieki vienmēr norāda klientiem, lai meklē zaļas durvis starp nūdeļu ēstuvī un tējnīcu. It kā šis būtu kāds īpaši ekskluzīvs naktsklubs. Diemžēl visa iela ir *pārpildīta* ar nūdeļu ēstuvēm un tējnīcām, tādēļ, ja esi šeit pirmo reizi, ir *dimbā*. Reiz mēs ar Benu nācām atpakaļ no kārtējā pēcpusdienas “Starbucks” apmeklējuma/koncepcijas apspriedes. (Es zinu – “Starbucks”

Ķīniešu kvartālā! Dievs eksistē. Un, ļoti iespējams, viņš ir aziāts.) Nākot tuvāk zaļajām durvīm, mēs ieraudzījām trīs izmisušus biznesmeņus, ko bija apstājis kāds neliela auguma ķīnietis, cenšoties pārdot viņiem “masāžu ar laimīgām beigām”. Mēs neapstājāties. Vienkārši turpinājām ceļu tieši uz biroju, histēriski smeļoties.

Pusstundu vēlāk tie paši vīrieši sēdēja aģentūras konferenču telpā. Izrādījās, ka viņi bija “Little Kitty” pārstāvji, kas ieradusies, lai uzticētu mums pirmo mokošo pasūtījumu. Karmai ir ļoti nelāga humora izjūta.

Šie divi ietekmīgie uzņēmēji manā priekšā izskatās pilnīgi bezspēcīgi. Man viņu pat nedaudz žēl.

– “Schmidt Travino Drew”? – es zinoši jautāju.

Vīrieši pamāj, un es saku, lai seko man.

– Interesanta apkaime, – atzīmē Labi Koptais, kad atveru viņiem zaļās durvis. – Nemaz nelīdzinās Atlantas Ķīniešu kvartālam.

– Ķīniešu tirdzniecības centrs?! – man izsprūk. – Labākais *dim sum* pasaulē!

– Esat tur bijusi? – Vīrietis ir pārsteigts.

– Es tur studēju. Nu, ne *tur*, bet Atlantā, mācību centrā Bakhedā.

– Tātad esat no radošās nodaļas? – viņš interesējas.

– Jā, esmu rakstniece. Patiesībā jau reklāmas sastādītāja, bet tas izklausās gandrīz kā preču zīmju advokāts, vai ne? Mans tēvocis joprojām nesaprot, kā dabūju šo darbu bez juridiskās izglītības. Es mēģināju viņam paskaidrot, ka tas gluži vienkārši nozīmē teksta rakstīšanu reklāmām žurnālos un televīzijā, un es rakstu šos tekstus, taču viņš jautāja: “Tātad tu pieraksti citu cilvēku runas? Kā tiesas zālē?”

Ak, Keja, tu atkal novirzījies no tēmas.

Labi Koptais uzjautrināts skatās uz mani, it kā es būtu pārgudrs bērns. Cilvēki mēdz mani tā uztvert.

– Cik sen jau strādājat šeit? – viņš jautā, taču pirms paspēju atbildēt, sarunā iejaucas Freds Travino, aģentūras vadītājs un valdes priekšsēdētājs, kurš, izrādās, visu šo laiku ir stāvējis tepat blakus un ar neveselīgu interesi vērojis notiekošo. Kā gan es nesajutu viņa dominējošo klātbūtni?

– Ričard! Tonij! – viņš nodārdina, ejot man garām, lai paspiestu viņu rokas. – Prieks redzēt, ka bez problēmām atradāt ceļu!

– Jūsu reklāmas sastādītāja bija ļoti laipna un parādīja ceļu. – Ričards, labi koptais, man draudzīgi pamāj.

Travino atzinīgi pavīpsnā manā virzienā un nedaudz sarauc uzaci, tad pavada vīriešus pa stiklotajām durvīm uz priekšniecības telpām veikt viņiem vien zināmus darījumus. Kaut arī viņš reizēm ir augstprātīgs un skarbs, visi ciena Fredu Travino. Daļēji tādēļ, ka viņš zina, kā dibināt radošus uzņēmumus, un ir to darījis vairākkārt, nopelnot miljonus. Un daļēji tādēļ, ka jaunībā, kad dzīvojis Bostonā, viņš esot strādājis mafijas labā. Klīst baumas, ka viņš kādu esot nogalinājis. Travino par to izvairās runāt, taču arī nenoliedz.

Viņu negadās bieži redzēt, jo birojā Travino ierodas tikai, lai tiktos ar svarīgiem klientiem, bet pārējo laiku strādā kādā no saviem greznajiem dzīvokļiem vai jahtām. Kad man rodas izdevība būt viņa klātbūtnē, es kāri tveru katru viņa vārdu, jo, lai gan biedējošāks par baikeru bandas dalībnieku, viņš ir arī sasodīti gudrs. Un, kaut arī uzdrīkstos to sev atzīt tikai retu reizi (kad jūtos ļoti, ļoti pašpārliecināta... vai esmu dzērusi), man nebūtu iebildumu kādudien ieņemt viņa amatu.

Šīs domas iedvesmota un noraizējusies par “Little Kitty” reklāmu, es ašiem soļiem dodos uz liftu un priecājos, ka nesatieku Veroniku, biroja administratori. Viņu ir grūti nepamanīt, jo vienmēr valkā spilgti sarkanas, zilas vai zaļas tradicionālas havajiešu kleitas un pieskaņotus lakatus, ko pati šuj, izmantojot māsas sūtītos audumus no Trinidadas. Varu apzvērēt, ka viņa mani ienīst. Kad ienāku vestibilā, viņa vienmēr nikni uz mani skatās, it kā zinātu, ka šeit neiederos, un mana atlaišana ir tikai laika jautājums. Šobrīd viņa noteikti devusies pēc trīs ēdienu maltītes Travino īpašajai apspriedei.

Tā noteikti ir ļoti nozīmīga tikšanās, ja jau Veronika pametusi savu posteni ar tālruņa aparātiem un šuvekli. Uz visiem telefona zvaniem viņa atbild, sakot “Labdien, STD!”, kas mums ar Benu šķiet bezgala uzjautrinoši. Aģentūras īpašnieki gan ir citās domās, taču katru reizi, kad kāds mēģina Veronikai aizrādīt, viņa demonstratīvi iedur adatu vudū lellītē, ko tur uz sava galda, un iepleš acis tā, ka aizbiedē it visus. Es būtu gatava uz jebko, lai iegūtu kaut desmitdaļu viņas pašapziņas.

Manā stāvā viss šķiet kluss, kad izkāpju no lifta un eju uz radošās nodaļas kabīņu pusi. Tad sadzirdu Džinu Bofu, mūsu nodaļas praktikanti – precīzāk, sadzirdu, kā uz katra soļa viņas dizaineru zābaku papēži noklakšķ pa auksto, cieto grīdu. – Hei, Keja! ‘Brīt! – Viņas ņujorkiešu akcents ir tikpat biezs kā “Chanel No. 5” aromāts, ko viņa valkā.

Es jau sagatavojos sarunai, taču pēkšņi kaut kas novērš Džinas uzmanību. – E! Foršs kreklis! Tas ir no Džilas Sanderas pavasara kolekcijas?

Nometu savas brokastis uz rakstāmgalda un noskatos, kā eļļa no ceptās olas sūcas cauri plānajam papīra maisīnam. Mans vēders skaļi ierūcas. Eliots ir cilvēks, kuru šobrīd vismazāk vēlos satikt, taču viņš nāk tieši manā virzienā. Ņemot vērā to, cik daudz tukšu glāzīšu vakar bija sakrāts viņam priekšā, viņš izskatās pārsteidzoši labi. Viņš apstājas pie mana galda, ielūkojas papīra maisīnā, kas ir mana šī rīta vienīgā cerība uz ko labu, un izlasa uzlīmi ar sastāvdaļu sarakstu. Es savelku lūpas, cerams, veidojot ko līdzīgu smaidam.

– Sveiks, Eliot.

– *Bekons?* Īpašā K, tas padarīs tevi par īstu tauku blāķi. Varbūt tādēļ tu ģērbies milzīgos džemperos? Lai noslēptu pirmziemnieku puncīti?

Ēzelis. Viņam noteikti vajadzēja atgādināt, ka strādāju šeit vien dažus mēnešus. Un es neesmu pieņēmusies svarā, kā tas mēdz notikt ar dažiem augstskolas pirmajā gadā. Man šodien nav noskaņojuma, lai paciestu viņa ķircināšanu, kas tiek maskēta aiz stilīgi hipsterīgas asprātības.

– Es neesmu ēdis beigeli kopš... – Viņš palūkojas griestos, izliekoties, ka domā, bet es viņu pazīstu. Viņš nekad nedomā pats, bet liek citiem to darīt viņa vietā, un tad piesavinās idejas. – Šķiet, es pēdējo reizi apēdu beigeli laikā, kad flaneļa kreklis vēl bija modē. Palūkojos lejup. Esmu par 99,9 procentiem pārliecināta, ka šorīt neuzvilku flaneļa kreklu, taču es ģērbos steigā un vēl raudāju. Kad pārliecinātos, ka man mugurā vilnas džemperis, kas *nebūt* nelīdzinās flanelim, es vairāk par visu gribu viņam pateikt, nē, uzkliegt, ka pa šo laiku esmu apēdusi divus tūkstošus beigelu, bet joprojām nevaru pieņemt svarā. Taču, zinot Eliota domu gājienu, viņš to uztvertu kā lielīšanos. Tā vietā ieilgst neveikla pauze. Es varu izdomāt tik daudz gudru atbilžu, taču, kad tās jāsaka skaļi, nespēju izspiest ne skaņas.

Es laikam būšu nevilšus saviebusies, jo Eliots mani nopēta no galvas līdz kājām kā plēsējs, kas sajūt, ka upuris ir ievainots. Nolādēts. Negribu, lai viņš redz mani nervozējam, bet šodien man trūkst spēka, lai izliktos.

Viņš veikli apgriežas uz papēža par 180 grādiem un, pirms došanās prom, izmet vēl vienu piezīmi, kam būtu jāvērs viss par labu.

– Tu taču zini, kas es tikai jokuju. – Viņš nozibina savus baltos zobus. – Visiem ir skaidrs, ka tu esi mana mīļākā rakstniece. Starp citu, kā sokas ar “Little Kitty” saukļiem? Es gribu pusdienlaikā redzēt tevi un Benu savā kabinetā. Ja jūsu manta nebūs graužoša, rīpos galvas...

Nopietni? Kurš tā runā? Eliots pārtiek tikai no mušļa un lapu kāpostiem (izņemot brīžus, kad mēģina pierādīt savu epikūrisko pārākumu kādā no restorāniem, kam “Zagat” topā piešķirtas piecas zvaigznes), bet viņam pietiek dūšas pateikt ko tādu?

Viņam noteikti ir personības traucējumi, kāds Šizofrēniskā Napoleona sindroms vai kas tamlīdzīgs. Tajā pašā laikā es tomēr nespēju viņu ienīst, jo Eliots mani pieņēma darbā. Mani. No visiem pretendentiem. Šeit, “Schmidt Travino Drew”, kur visi ir tik sasodīti *talantīgi*.

Joprojām atceros darba interviju. Aci pret aci ar viņu. Viņam bija iepaticies mans portfolio, ko viņam bija nosūtījis darbinieku atlases speciālists, tādēļ viņš gribēja mani satikt. – Es esmu Eliots, bet visi mani sauc par E, – viņš bija stādījies priekšā, nepieceļoties kājās.

Cenšoties pietiekami stingri paspiest viņa roku, nomurmināju:

– Mani sauc Keja.

– Stilīgi. Saīsinājums no Keilijas? Keitas? Varbūt Kerijas?

– Nē. Vienkārši Keja.

– Skaidrs. Vēl stilīgāk, – viņš teica.

Eliotam ļoti patika mani reklāmu teksti. Un es aizliku labu vārdu par Benu, lai arī viņu pieņemtu. Nevieni par to nenojauš, jo Benam ir tik patīkama personība, un viņš vienmēr tik pārliecinoši slavē mūsu darbu. Es priecājos, ka viņam šeit klājas labi, bet būtu jauki, ja viņš reizēm atcerētos, kam ir pateicību parādā.

Mana beigeļa sviestmaize ar olu sāk atdzist, taču man vispirms jāpagūst ieslēgt savu “MacBook” datoru un radīt ģeniālas idejas. Joprojām ne miņas no Bena. Nav tā, kas es gribētu viņu satikt. Nē, es pilnīgi noteikti negribu. Bet mums jāpabeidz šis darbs.

Kādā nomalē DžonDžeDžošs dzīvo? Konektikutā?

Man vajag kafiju. Un brīnumu. Skrienu pie kafijas automāta, apņēmusies problēmas risināt pa vienai, kad pēkšņi – *bum!* uzskrienu tieši virsū pasaules padauzu karalienei. Peitone. Arī viņa, protams, izskatās nevainojami. Tērpusies dizainera kostīmiņā un čūskādas zābakos, melnie mati tik spīdīgi, ka šķiet – viņai mājās ir arī personīgais frizieris. Kas pie...? Kā šie cilvēki var ballēties visu otrdienas nakti, bet trešdienas rītā izskatīties tik lieliski? Ko tādu spētu tikai profesionāli. Vēl viens atgādinājums, ka esmu pilnīga iesācēja.

Peitone sev raksturīgajā manierē atmet matus pār plecu.

– Sveika. Kā tad klājas?

Nomurminu atbildes sveicienu, apgāžot statīvu ar “K-Cups” kafijas kapsulām. Viņai nav neviena uzsūkta ziluma, vismaz redzamās vietās.

– Dzirdēji par lielo darījumu? – viņa turpina.

Māju ar galvu kā muļķe, mēģinot izlikties, ka zinu, bet kārtējo reizi man nav ne jausmas, par ko viņa runā. Reizēm man šķiet, ka tādi cilvēki kā Peitone apzināti liek pārējiem (kā man) nojaust, ka viņi pieder pie kāda ekskluzīva kluba, kurā mums nav cerību iekļūt. Man nepieciešams viss gribasspēks, lai neizlietu pienu un neizbārstītu cukuru, kamēr gatavoju kafiju, taču Peitone noteikti pat nepamana, ka iztuos savādi. Patiesībā, man šķiet, ka viņa īsti nepamanīja pat mani.

Drudzaini mēģinu izdomāt kādu zemisku piezīmi, kas to mainītu. Varbūt pieminēt video, jautāt, vai Bens viņai samaksāja? Pirms pagūstu pieņemt lēmumu, pieklakšķina Bofa un sāk komentēt Peitones “Marc Jacobs” džemperīti. Izmantoju izdevību izvairīties no tālākās sarunas un atgriežos pie sava galda.

Laiks pārskatīt savas piezīmes “Little Kitty” saukļiem. Neizskatās labi. Nepavisam. Sāku klabināt datora taustiņus:

Pabaro savu kaķi ar labāko murrību.

Ņam ņam! Ņaudošs labs!

Mīncīgs paldies par vakariņām!

Pietiks kalambūra, Keja. Tu vari izdomāt ko labāku.

Bet “Little Kitty” jaunā stratēģija nekam neder. Viņi var plātīties ar savu “lielisko garšu” cik grib, taču kamēr viņi nav piespieduši kaķu īpašniekus pašus pagaršot barību, tam nav nekādu pierādījumu. Pat es tam neticu. Esmu paostījusi šo kaķu barību, un tā ož pēc Eliota riebīgajiem lapu kāpostu kokteiļiem. *Fuj.*

Man prātā iešaujas kāda doma, un mani pārņem patīkams satraukums. Kā negudra spaidu datora taustiņus. Šis ir pavisam cits virziens, taču vismaz atbilst patiesībai. Un, ja pasniegšu to pareizi, tas sniegs emocionālu gandarījumu; kaķu īpašnieki noteikti norīs šo ēsmu. Cerams, ka ne burtiski. Tā smaka...

Es pavērsīšu notikumu gaitu pozitīvās sliedēs, izglābšu mūs no atlaišanas un kļūšu par Supersievieti, kādu Bens visu šo laiku patiesībā meklējis! Mēs vairs nebūsim tikai jaunākā radošā komanda.

Nākamā pietura – radošo direktoru asistenti. Un pēc tam – uzmanies, Eliot, es minu tev uz papēžiem! Kad šis viss būs galā, Bens gribēs *mani* skūpstīt uz lūpām.

Pasniedzos pēc beigeļa un sāku negausīgi ēst, turot to vienā rokā, kamēr ar otru turpinu rakstīt. Dievinu šo iedvesmas stāvokli, kad, pirkstiem kustoties, vārdi plūst paši no sevis kā debesu dāvana. Nevaru sagaidīt, kad Eliots šo ieraudzīs. Kela vienmēr teikusi, lai ņemu lietas savās rokās. Es prezentēšu šo un pārsteigšu gan Eliotu, gan Travino. Vairs neslēpšos aiz Bena platās muguras.

– Šurp, kaķīt draņķīt! Šurp, kaķīt draņķīt!

Velns! Kurš mani iztraucēja?

Palūkojos augšup un redzu DžejDžošDžonu ieslīgštam savos krēslos. Viņi izskatās daudz sliktāk par savu bezbailīgo vadoni. Par spīti tam, viņiem pietiek spēka mani kaitināt. Aiz viņiem parādās Bens. Viņš noņem savu sporta somu uz mūsu kopīgā rakstāmgalda un nomurmina: – Čau, Kej.

– Tu izskaties kā sabraukts, – uzrunāju viņu. – Un, starp citu, paldies, ka atstāji mani vienu ar “Little Kitty” kampaņu.

– Ufff... mincīšu barība, – Bens ievaidas, izklausoties kā viens no *puišiem*.

Viņš lēnām pasniedzas pēc cepures un T krekla, ko viņam atnesu, uzlūkojot manu pusapēsto brokastu sviestmaizi.

– Gribi gabaliņu? – Pastumju to viņa virzienā kā izlīguma zīmi.

Sajūtot cepto olu, Bens iestenas. – Es laikam vemšu. – Un viņš skriešus metas uz tualeti.

Es sēžu pārāk tālu, lai dzirdētu viņa rīstīšanos, taču es dzirdu, kā Peitone iespiežas. – Fūūūj! Ja man vajadzētu izvēlēties vienu labu notikumu šajā smagajā rītā, tas būtu šis.

izliecies, līdz izdodas

Eliots sāk ar brīdinošu ievadu. – Šim darbam es jums devu *trīs* dienas laika. Tā ir vesela mūžība. Kopola varētu uzņemt “Krusttēvu” daudz īsākā laikā.

Mēs ar Benu esam ieslīguši viņa “Eames” krēsls, kas šobrīd nešķiet uz pusi tik ērti kā parasti. Ir dažas minūtes pāri pusdienlaikam, un esam uzaicināti atklāt savas kārtis “Little Kitty” projektā. Šajā partijā mēs nevaram vinnēt naudu vai jaunu automašīnu. Ja paveiksies, iegūsim vienvirziena biļeti atpakaļ uz reklāmas skolu.

Mēs cenšamies pēc iespējas labāk pasniegt to mazumiņu, ko esam paveikuši. Kela vienmēr saka: “Izliecies, ka izdodas, līdz patiešām izdodas.” Noteikti tā viņa vienas nakts laikā kļuva par francūzieti.

Bens paļaujas uz savu harizmu, mēģinot tā kompensēt nepabeigto darbu. Viņš sāk klāstīt lieliskās idejas reklāmas izkārtojumam: skaisti kaķu tuvplāni kontrastējošos melnbaltos toņos. Taču Eliots nav tik viegli piemulļojams un, tā kā mums nav vizuālu materiālu, ko viņam prezentēt, viņš nenotic mūsu apmānam. Viņš jautā, vai tas ir viss, ko esam paveikuši, un es nolasu savus kalambūra saukļus, kas situāciju tikai pasliktina.

Skolā mācīja, ka regulāras radošās pārbaudes ir noderīgi orientieri, vienojoties ar radošo direktoru par idejas attīstības virzienu.

Taču, Eliotaprāt, vienošanās nozīmē pakļaušanos *viņa* iecerei. Es varētu atgriezties savā skolā ar vieslekciju par to, kā lasīt cilvēku domas; strādājot “Schmidt Travino Drew”, to nākas apgūt. Ja neizdodas nolasīt domas, jāiztieks ar otru labāko variantu – pielīšanu.

Sāku svīst, un man kļūst nelabi, lai gan šajā situācijā nelaba dūša ir sliktākais, kas varētu atgadīties. Birojā visi zina par filmas “Eksorcists” cienīgo ainu ar Benu vīriešu tualetē. Pat ja kāds savām ausīm nedzirdēja vemstīšanos, tad noteikti atpūtas telpā dzirdēja Bofas piecsimt reižu atkārtoto atstāstījumu par to, cik “fuj, pretīgi” tas bija. Nesaprotu, kā tai meičai ir tik daudz laika, lai tur uzturētos. Viņa noteikti tur neiet, lai ieturētu maltīti; neesmu viņai rokās redzējusi neko vairāk par diētisko kokakolu. “Diet Coke” bundža un jebkas “Marc Jacobs” radīts ir viņas mīļākie aksesuāri.

Uz īsu brīdi iedomājos, ka varētu visu glābt, pastāstot Eliotam par savu jauno ideju. Taču vēl pirms esmu saņēmusies, Eliots sāk savu biedējošo “es esmu tik ļoti vīlies” runu. Viņš runā tādā pašā tonī kā mana māte simtiem reižu pirms viņa, un, ko tādu dzirdot, es katru reizi sabrūku.

– Tur laukā ir simtiem tādu kā jūs, kas būtu gatavi nogalināt, lai varētu dzirdēt manus padomus, – Eliots brīdina. – Ja nespējat pieslēgties pareizajai attieksmei pret darbu, kas nepieciešama šajā aģentūrā, es atradīšu komandu, kas to spēs. – Tālāk viņš vērsas tieši pie Bena. – Kāds nīkulis pēc pāris glāzītēm tekilas vairs nespēj saņemt, lai izveidotu reklāmu kaķu rijamajam?

Eliota monologa vidū atveras kabineta durvis. Paceļu skatienu un ieraugu nākamās sliktās ziņas. Durvīs stāv Uzvalks, ģērbies kā dienās, kad nav jātiecas ar klientiem – augumam perfekti pašūtas auduma bikses un rūpīgi izgludināts krekls ar uzkrītošu apdruku, kas vēsta: *esmu pieklājīgi ģērbts, taču NEESMU grāmatvedis*.

– Kā iet ar reklāmu? – viņš jautā. Iespējams, Eliotam Uzvalks patīk, jo viņš nesāk klaigāt par to, ka pārtraukts pusvārdā.

– Kādu reklāmu? – Eliots raugās tieši Benam acīs, līdz viņš ierauj galvu plecos, un tad pievērš skatienu man. Es jau esmu sarāvusies un nespēju uz viņu palūkoties.

– Es runāju ar klientu. Rīt mēs vēl neapspriedīsim pasūtījumu, tā vietā dosimies neformālās pusdienās. Tādēļ jums ir vēl 24 stundas laika, – stāsta Uzvalks.

Viņš runā nopietni? Tie ir labākie jaunumi, ko spēju iedomāties. Paceļu galvu, lai pārliecinātos, ka tas nav joks. Uzvalks skatās man tieši pretī. Viss mans prieks izplēn. Uzvalks zina, cik vēlu vakarā vēl biju darbā. Viņš ir pietiekami apķērīgs, lai saprastu, ka strādāšana pa vakariem un Eliota strostēšana pierāda manu neatbilstību šim amatam.

– Šī ir jūsu laimīgā diena. Tagad pazūdiēt no mana kabineta un izdomājiet, ko iesākt ar šo kaķu būšanu. – Eliots pievēršas savam telefonam un sāk lasīt ziņojumus tā, it kā mūsu tur vairs nebūtu. – Rīt no rīta es gribu jūs redzēt atpakaļ kabinetā ar reklāmu, kas liks mūsu klientam no laimes mest kūleņus.

– Kaut gan... viņš ir 70 gadus vecs, – piebilst Uzvalks ar pavisam nopietnu sejas izteiksmi.

Es nespēju noturēties un tik skaļi iespurdzos, ka pat paģirainais Bens velta man skatienu, kas nepārprotami nozīmē: *aizveries, mēs jau gandrīz esam drošos ūdeņos.*

– Vai man divreiz jāsaka, lai pazūdat? – Eliots piedraud.

Nav gan. Mēs ar Benu gandrīz skriešus pametam kabinetu. Uzvalks noteikti tūlīt izstāstīs Eliotam, ka strādāju stundām ilgi, lai uzrakstītu tās pāris muļķīgās frāzes, ko prezentēju. Nav svarīgi. Mums ir diennakts, lai izdomātu jaunus “Little Kitty” saukļus, un es to paveikšu! Tagad man tikai vajag paciņu riekstu, nedaudz Bena palīdzības, un par ļaunu nenāktu arī emocionāls gandarijums, redzot, kā Peitone biroja vidū paklup ar saviem desmit centimetru augstajiem papēžiem un piezemējas uz sejas. Bens saņemst vienā no mūsu kabīnes krēsliem. Es tā vietā atbalstos pret sienu. Patiesībā pat jutos labi, līdz Bens atgāž galvu un aizver acis tā, it kā tūlīt grasītos aizmigt.

– Esmu pārsteigts, ka tev nebija neviena labāka saukļa, – viņš beidzot saka. – Parasti tev ir simtiem noderīgu frāžu. Šoreiz pat es nevarēju nomaskēt trūkumus. Vai tad tu vakar nepaliki birojā, lai strādātu?

Paliecos uz priekšu, lai labāk saskatītu. Vai tas tiešām ir Bens? Tas pats Bens, ko pazīstu? Nevar būt. Mans Bens zina, ka komanda sastāv no diviem cilvēkiem, nevis no viena, kas padara visu darbu, kamēr otrs nodarbojas ar Mis Manhetenas mutes dobuma izpēti.

– Nopietni? – Tas ir vienīgais, ko spēju pateikt, lai pēc iespējas kodolīgāk ietvertu savas domas, neļaujot balsij trīcēt tāpat kā manai sirdij. *Jau otro reizi divu dienu laikā.* Ko viņš iedomājas? Un ko es esmu iedomājusies, ja gaidu no viņa ko vairāk?

Šķiet, Bens saprata, ka pārkāpis robežu, vai varbūt saklausīja kaut ko manā balsī, jo beidzot atver acis un palūkojas manī.

– Es negribēju tevi aizvainot. Es tikai... es zinu, cik ļoti tev nepatīk saņemt brāzienu no Eliota. Tā ir taisnība, taču neliek man justies labāk.

Tad Bens atkal aizver acis un ievaidas: – Jēziņ, kaut es vakar nekur nebūtu gājis.

Tas gan man liek justies labāk. Vai Bens nožēlo vakardienu? Ne tikai izdzerto tekilu, bet arī notikušo ar Peitoni?

Aizturu elpu, cerībā, ka Bens turpinās runāt. Pēc pāris sekundēm tā arī notiek.

– Es noteikti negrastos to jebkad atkārtot.

Cerība! Vēl ir cerība! Ja varu cerēt uz Benu, varu cerēt, ka izdosies arī “Little Kitty” reklāma. Gandrīz ielevu savā krēslā un piebīdu to tuvāk Benam.

– Tātad plāns ir šāds... – sāku stāstīt. Jūtu, kā manī pamazāk atgriežas spirtums. Varbūt, nedaudz papūloties, mums izdosies sadarboties tikpat veiksmīgi, kā skolas laikā Atlantā. Tikai es, Bens, uzkodas un mūsu idejas, ko apspriest līdz pat vēlai naktij.

– Pateiksim, ka ejam uz veikalu izpētīt konkurentu kaķu barības piedāvājumu. Un tad mēs varam doties strādāt uz kafijas bāru. – Es runāju pieklusinātā balsī, lai dzirdētu tikai Bens. – Ja gribam izlobīt kaut ko no “Little Kitty” stratēģijas, mums vispirms jātiek laukā no šejienes.

Bens dod priekšroku darbam birojā, jo uzskata, ka ir svarīgi būt redzamam. Ne tikai datora vai telefona ekrānā, bet arī vecmodīgajā veidā – kolēģi un priekšnieki pamana darbinieka klātbūtni un domā, ka viņš cītīgi strādā. Es savukārt uzskatu, ka birojā visi būs daudz priecīgāki, redzot mūs atgriežamies ar lieliskiem rezultātiem, nevis visu dienu skatoties uz Bena joprojām zaļgano seju.

Es vēlos radīt ko tādu, no kā visiem aizrausies elpa. Turklāt es jau vakar paguvu pietiekami ilgi raudzīties tukšā ekrānā, klausoties biroja vecā sildītāja trokšņos. Vēl jo vairāk – ja man vēlreiz nāktos sastapt Peitoni, visu manu radošo enerģiju izsmeltu plāni par to, kā apgriezt viņas kaulaino sprandu.

– Aiziet, ejam, – čukstu Benam. Brīvība ir tik tuvu. Es gribu dabūt viņu laukā no šīs ēkas, lai mēs būtu divatā. Kā agrāk. Varbūt viņš paskaidros, kas tieši notika tajā video, ko redzēju, lai gan arī

tas nav nepieciešams. Ja vien es atkal sajustu, ka esam draugi, sajustu šo patīkamo tuvību, es zinātu, ka viss vēl nav zaudēts.

Bens cieši palūkojas manī, un es visiem spēkiem pūlos neizkust viņa smaragdzaļā skatiena priekšā. Redzot tādu skatienu, aizmirstas pat vieglā vēmekļu smaka, kas pilda mūsu darba kabīni.

Visbeidzot viņš ierunājas. – Okei. – Bet varbūt tas bija: – O, Keja. – Sava neparastā vārda dēļ es nekad nespēju atšķirt šīs divas frāzes. Bet tam nav nozīmes, jo Bens jau krauj pildspalvas un piezīmju kladi savā pleca somā. Tātad izlemts.

Savācu savas mantas ātrāk nekā jebkad iepriekš, nedodot Benam laiku pārdomāt savu lēmumu, un pēc mirkļa jau soļoju garām administratores galdam.

Pēdējais, ko dzirdu, pirms Bens iekāpj liftā man blakus, ir Veronikas atbilde uz telefona zvanu: – Labdien, “STD”?

Mums izdodas nociesties, līdz lifta durvis aizveras, taču tad abi izplūstam smieklos. Zinu, ka patiesībā tas nav nemaz tik smieklīgi, taču kopā ar smiekliem atbrīvojos no vakardienas un šī rīta apspiestā stresa. Smejos visu ceļu līdz pirmajam stāvam, un, kad lifta durvis atkal atveras, no acīm slauku smieklus asaras.

– Es priecājos, ka piekritu. – Šķiet, Bens jūtas labāk, kad ejam laukā no biroja ēkas pretī plašajai Manhetenai.

Man nav jāmeklē pareizie vārdi, lai viņam atbildētu. Viss atkal sāk nostāties savās vietās. – Vai ne?

Beigās Bens tomēr izstāsta par pagājušas nakts notikumiem. Acīmredzot tās bija Eliota izdomātas mulķīgas derības, kurās Peitonei vajadzēja ieliet Benam mutē tekilu un kaislīgi noskūpstīt. Viņš to pat neatceroties... tāpat, kā lielāko daļu pārējā vakara. Protams, DžejDžošDžons esot nedaudz atsvaidzinājis viņa atmiņu ar “ShoutOut” video palīdzību.

Maza balstiņa manī jautā: *vai šāda ir sajūta, kad pajautā vīrietim, kas tās par īsziņām, ko viņš saņem nakts vidū, bet viņš izliekas neko nezinām?*

Taču es aizgaiņāju šīs domas un nolēmu sekot Klas ieteikumam. Visas dienas garumā izliekos, ka starp mani un Benu viss ir pa vecam. Aizmirstu par Peitoni. Piedāvāju Benam dezinficējošo līdzekli rokām, ko nēsāju somiņā, lai iznīcinātu mikrobus, kas varētu būt saglabājušies pēc striptīza dejojāņu apčamdīšanas.

Kā atlīdzību saņemšu šos burvīgos mirkļus:

Kad ejam garām “Victoria’s Secret” veikalam Soho rajonā, viņš ierauga, ka skatos uz manekeniem, un saka: “Ar savu augumu tu to droši vari atļauties, Keja.”

Kad piedāvāju viņam aiziet līdz mājām un ieiet dušā, Bens atbild, ka labprātāk vēl pastaigātu pa pilsētu kopā ar mani, jo sen nebija tik labi pavadījis laiku.

Braucot ar metro uz Centrālparku, viņš vagonā ierauga stāvam mazu meitenīti, tad paskatās uz mani un pasmaida. Bens būtu tik lielisks tētis.

Kad izkāpjām no metro 57. ielas stacijā, es atzīstos, ka reizēm mēdzu prātot, kā būtu, ja mēs strādātu mazākā aģentūrā, kādā nelielā pilsētā... varbūt kādā no Mineapolisas aģentūrām. Viņš atbild: “Es arī par to domāju, taču mēs esam šeit un esam kopā.” Jūtos tik atvieglota un laimīga, ka varētu aizlidot līdz Aitu pļavai, Centrālparka lielākajam laukumam.

Un, visbeidzot, kad esam sasnieguši galamērķi un esam vienīgie divi cilvēki šajā milzīgajā, sniegotā klajumā, es ierosinu sākt runāt par “Little Kitty”, taču Bens papurina galvu. “Vēl brītiņu nedomāsim par darbu. Ir tik patīkami pārmaiņas pēc nejust viņu elpu pakausī.” Tad, debesskrāpju ieskausti, mēs veidojam sniega eņģelus. Aizsūtu Kelai īsziņu: “Esmu atpakaļ uz kājām, dzīve ir lieliska – tev vairs nevajag par mani raizēties. XO.”

Nolēmjam doties mājās, jo ielās jau sāk parādīties citi biroju darbinieki un pilsētas satiksme kļūst blīvāka, un Bens piedāvā panest manu datorsomu, taču es pieklājīgi atsaku, jo negribu izskatīties nevarīga – zinu, ka Benam patīk spēcīgas sievietes. Ceļā uz manu dzīvokli, atkal esot metro vagonā, es gribu saņemt Bena plaukstu savā, taču tas būtu *pārāk* uzbāzīgi. Es vairs nepamanu perfektos cilvēkus,

kas atrodas ap mums. Neraizējos par to, ka neiederos starp viņiem, jo kopā ar Benu es nekad nejūtos lieka. Tagad mums atliek vien noslēpties no svešām acīm manā dzīvoklī un likt lietā savas izcilās reklāmu radīšanas prasmes. Šobrīd jūtos tik labi, ka varētu paveikt darbu ar aizvērtām acīm. Šajā brīdī pamanu, ka Bena acis patiešām ir aizvērtas... Ak vai. Ceru, ka ar šo snaudu būs līdzēts, jo mums vēl priekšā gara nakts.

– Mēs esam aplaupīti! – iekliek Bens, atverot dzīvokļa durvis. Viņš norāda uz kompaktdisku kaudzi, ko tā arī nepaguvu sakārtot. Bena diski. Ups. Jāizdomā attaisnojums.

– Tā biju es, – aši atbildu. – Pa grīdu skrēja pele, es nobijos un metu ar grāmatu, bet netrāpīju.

Pilnīgi ticami, vai ne? Man nepatīk melot (lai gan daļa stāsta atbilst patiesībai), bet es aiz kauna nomirtu, ja vajadzētu atklāt, kas notika patiesībā. Varbūt pastāstīšu kādu dienu, kad viņš patiešām būs mans *draugs*, un mēs varēsim kopīgi par to pasmieties. Ne tagad.

Es mēģinu izslēgt pagājušo nakti no savas atmiņas.

– Piedod, ka nesakopu, – es turpinu. – Bet es aizgulējos un biju ļoti noraizējusies par sarunu ar Eliotu.

Bena sejā iegulst vainas apziņa. Pēkšņi vārdi sāk plūst aumaļām. – Nē, piedod *man*. Man nevajadzēja tevi vakar tā pamest, bet, zvēru, tas nebija plānots. Bet Ēzelis sāka mani tirdīt par to, ka nekad neēju iedzert kopā ar viņu un puisiem. Sāka savas Džedaju prāta spēles, izlikās, ka ir dziļi aizvainots. Es vienkārši nevaru atļauties nebūt viņa pusē, saproti? Es neesmu tāds kā tu, Keja. Tev ir dabas dots talants, un no tevis katru reizi gaida dižas lietas. Bet es – es esmu tikai kāds, kas ar “Photoshop” piezīmē smukas bildes tavam tekstam. Mani viegli aizstāt. Ja nebūšu piesardzīgs, attapšos atpakaļ Viskonsīnā, strādājot par bārmeni un dzīvojot pie vecākiem kā kārtējais neveiksminieks. Domāju, ja saiešos ar Eliota kompāniju, es viņam iepatikšos un... saproti... viņš mani neatlaidīs.

Pilnīgi satriekta noslīgstu uz dīvāna. Bens vienmēr šķitis tik pašpārliecināts. Nebiju iedomājusies, ka arī viņš mēdz justies neiederīgs. Tagad ir mana kārta justies vainīgai. Vakars pat nebiju iedomājusies par *viņa* jūtām.

– Ben Vilder, tu neesi viegli aizstājams! – Skatos viņam tieši acīs, vēloties, lai viņš tam notic, kā ticu es. – Tev ir daudz oriģinālu ideju, un tavas skices ir lieliskas. Jebkura aģentūra būtu par tevi sajūsmā, pat bez maniem tekstiem.

Bens velta man siltu smaidu un saka: – Priecājos, ka strādājam kopā. – Un viegli iedunkā man pa plecu. Notiekošais jau trešo reizi šodien atgādina ainu no kādas “Hallmark” pastkartes, vismaz daļēji. Tad Bens pasniedz man vairākas ēdienkartes un saka, lai izvēlos, kādu ēdienu pasūtīt – ko vien vēlos, viņš maksāšot. Viņš manā vietā paceļ arī izmētatos kompaktdiskus un to vāciņus, saslaucot katru sīkāko plastmasas gabaliņu.

Kad Bens ir pasūtījis vakariņas, viņš saka, ka ātri ieskries dušā, lai varam sākt strādāt. Doma par to, ka viņš, tīrs un smaržīgs, sēdēs man blakus visu nakti, man liek no savilņojuma notrīsēt.

Mani realitātē atsauc Bena telefons, kas tiek novicināts man acu priekšā.

– Mums ir jauns “ShoutOut” ziņojums no Eliota. Tā nosaukums ir “Mincīšu ģēniji”.

Es pārgriežu acis, un Bens velta man saprotošu skatienu. Lai ko arī Eliots gribētu, tas noteikti būs slikti. Taču mēs nevaram viņu ignorēt. Bens atskaņo video, un mums priekšā parādās pats Ēzelis savā atzveltnes krēslā, ap viņu sarindojušies DžonDžošDžejs, un visi spēlē “Call of Duty”. Nepārprotama ironija.

– Hei, es izdomāju, – viņš saka kamerā. – Čempionu sauklis: “Šis kaķītis nerotaļājas.” Klients būs sajūsmā, vai ne, puisi? – Džons un Džošs sēž kā pārakmeņojušies. Eliots atkārto: – “Šis kaķītis nerotaļājas.” – Tagad viņi māj ar galvu un slavina savu vadoni. – Īpašā K, – Eliots turpina, – uzraksti kādu satriecošu tekstu par to, kā stilīgākie kaķi ēd tikai “Little Kitty”. Vilder, tu zvērs, uzcep no tā īstu mākslas darbu. Kā tajā grāmatā par skrituļdeļiem, ko tev rādīju. Varbūt ar grafiti uzrakstiem un kādiem glauniem efektiem. Šis paglābs jūsu pēcpuses. Nav par ko.

Video ir galā. Spēle beigusies. Kāds stilīgiem kaķiem sakars ar “Little Kitty” uzlabotās kaķu barības garšas stratēģiju? Nespēju iedomāties. Un man šķita, ka cilvēkiem *patīk* kaķi, kas rotaļājas. Vai tad tā nav mājdzīvnieku būtība? Nu ko. Eliota pavēles bija ļoti skaidras, tādēļ mums nekas cits neatliek, kā vien pārvērst šo ideju reklāmas kampaņā. Vismaz nenāksies daudz nopulēties, domājot ideālos saukļus, tādēļ pārējā nakts daļa mums būs brīva. Varbūt mēs ar Benu pat varētu noskatīties kādu filmu... Viņš joprojām jūtas vainīgs, tādēļ savu iecienīto Brūsa Lī filmu vietā ļautu man izvēlēties romantisku komēdiju.

Bens beidzot ir dušā, noteikti aukstā, jo mūsu liekulīgā radošā direktora runa viņu pavisam sadusmoja. Bena telefons atkal iepīkstas, ziņojot par jaunu “ShoutOut” video. Pagrābju to, domājot, ka tā ir vēl viena apgaismojoša ziņa no Eliota, taču, atverot video, uzreiz saprotu, ka esmu kļūdījies.

Ziņa ir no Peitones.

Velns un elle, ko viņa grib?

– Sveiks, Mežoni. – Viņa ir atpūtas telpā. Vai tā ir Bofa viņai aiz muguras? – Tikai gribēju apjautāties, kā jūties. Nabadziņš. Bet vakar mums gāja jautri, vai ne? Ceru, ka jau jūties labāk. Vēlāk atsūti ziņu, Kej?!

Satrūkstos, izdzirdot savu vārdu vai vismaz to, ko noturēju par savu vārdu, un nejauši izdzēšu video.

Nolādēts. Es neprotu rīkoties slepus kā tās slīpētās manipulatoras, ko rāda kanāla “Lifetime” filmās. Un vēlreiz *nolādēts* – kādēļ viņa raizējas par Benu, ja viņus saista tikai mulķīgas derības? Turklāt Bofas klātbūtnē? Peitone ir tik nekaunīga un pat neslēpj, ka noskatījusi Benu. Laikam šādi viņa iezīmē savu teritoriju, lai pārējās aģentūras meitenes pat nemēģinātu Benam tuvojies.

Es priecājos, ka neesmu Bofai stāstījusi par savām jūtām pret Benu, jo neesmu pārliecināta, kura pusē viņa ir. Lai gan Peitone ir skaidri likusi noprast, ka nemeklē draudzenes, tas nav atturējis Bofu, kas seko viņai kā ēna un komentē katru dizaineru pirkumu, kas Peitonei mugurā. Godīgi sakot, Bofa arī pret mani vienmēr izturējusies ļoti jauki, ko nevar teikt par citiem nodaļas darbiniekiem. Noteikti tādēļ, ka esam vienīgās sievietes reklāmas sastādītājas birojā, un mums, meitenēm, jāturas kopā, lai pārspētu puišu līgu. Turklāt man šķiet, ka viņa mani vismaz nedaudz apbrīno, jo esmu ieguvusi šo darbu pareizajā veidā – *nopelnot to*.

Džina Bofa sāka darbu “STD” kā prakticante – viņas bagātais tēvs reiz strādāja kopā ar Travino (visticamāk, kādā netīrā mafijas lietā), un, pateicoties tam, viņa ieguva darbu. Ne darba pieredzes, ne izglītības, un, cik esmu redzējusi – pat ne izpratnes par reklāmas aģentūras darbību. Toties viņa izskatās atbilstoši profesijai – pīrsings mēlē, tetovējums uz plaukstas locītavas un šiki apģērbi no “Barney’s” veikalu tīkla. Pirms mēneša viņa tika paaugstināta par jaunāko reklāmas sastādītāju ar mērķi klientu acīs padarīt aģentūru “sievšķīgāku”, taču birojā visi to mēdz aizmirst, un joprojām uzskata viņu praktikanti. Par laimi, viņa to neņem galvā. Laikam bagāta ģimene nodrošina arī papildus pašapziņu.

Paņemu rokās savu telefonu, lai nosūtītu Džinai īsziņu. Ja pastāstīšu viņai, ka Bens jūtas daudz labāk, un *mēs abi kopā esam devušies mājās*, lai strādātu, viņa par to ieminēsies Peitonei. Es noteikti tā rīkotos, ja būtu “Lifetime” filmas tēls, kas manipulē ar cilvēkiem. Varbūt tad Peitone padosies? Diez vai. Viņa mani pat neuzskata par sāncensi.

Bens iznirst no vannasistabas ar mirdzošām ūdens pilītēm matos un uzreiz atver alus bundžu. – Lai izveidotu ko pieklājīgu no tā Eliota brīnuma, man vispirms nedaudz jāsalāpa paģiras. – Viņš smaida. Nolieku atpakaļ savu telefonu, bet jau nākamajā mirklī mana sirds pamirst. Tas iepīkstas reizē ar Bena telefonu, atgādinot par maniem pavisam nesenajiem zemiskajiem plāniem. Bailēs saraujos, kad Bens sniedzas pēc telefona, taču izrādās, ka tas ir steidzams ziņojums visiem darbiniekiem no Travino. Kas tad nu? Bens ieslēdz video. Travino sēž savā gandrīz pilnīgi tukšajā stūra kabinetā, kas atgādina alu, un smaida kā norijis kanārijputniņu.

– Komanda! Man ir jaunumi. Lūdzu visus rīt deviņos no rīta ierasties galvenajā konferenču zālē uz ārkārtas sapulci. Eliot, tas attiecas arī uz tevi. Deviņos. Ne sekundi vēlāk.

Kas tad nu?

Neesmu tik agri bijusi birojā kopš savas pirmās darba nedēļas. Veronika ir pasūtījusi termosus ar kafiju, beigļus un augļu plates, kam Bens uzklūp bez sirdsapziņas pārmetumiem, kaut gan neviens cits neuzdrīkstas. Pārlaižu skatienu konferenču zālei, taču neredzu nevienu klientu. Laikam jau galds tiešām saklāts mums, zemniekiem. Varbūt kādam šodien dzimšanas diena? Varbūt Travino paziņos, ka par veselu bagātību pārdevis uzņēmumu kādai Eiropas akciju sabiedrībai, un mēs varam pamāt ardievas sapņiem par dižu karjeru. Iespējams, man tiešām lemts reklamēt veļas mīkstinātājus ar ziedu aromātu.

Pienāk Uzvalks, piedāvā man tasi kafijas un apvaicājas, kā man klājas.

Es redzu cauri viņa lišķīgajam tēlam. – Tu gribēji vaicāt, *kā man klājas ar “Little Kitty”?*

Viņš iešņācas kā kaķis un savēl aizvainotu sejas izteiksmi.

– Es tikai cenšos būt pieklājīgs.

Šodien savam švītīgajam kreklam viņš uzģērbis žaketi un kaklasaiti, un es atceros, ka viņam šodien ielānotas pusdienas ar “Little Kitty” vadītājiem. Viņš uzņēmies šo upuri mūsu labā. Pēkšņi jūtos vainīga. Vakar viņš mūs praktiski izglāba.

– Paldies, ka devi mums vairāk laika darbam. Tas bija ļoti jauki no tavas puses.

Uzvalks pieliecas tuvāk un klusinātā balsī saka: – Es redzēju, ka izskaties diezgan nomākta, kad vakarā devies prom no biroja, tādēļ nospriedu, ka ar darbiem neiet tik labi kā cerēts.

Viņa teiktais mani pārsteidz nesagatavotu, un mana seja kļūst sārtāka par Bofas “MAC” lūpukrāsu, kas, starp citu, ir pārāk koša darbinieku sapulcei pašā rīta agrumā.

Viņš mani redzēja, kad uz ielas raudāju? Viņš domā, ka raudāju “Little Kitty” dēļ, vai zina par mani un Benu?

Viņš noteikti redzēja “ShoutOut” video ar skūpstu, jo tieši viņš man par to pastāstīja. Manu prātu pārņem panika, bet Uzvalks gaida atbildi atbilstoši vispārpieņemtiem cilvēku komunikācijas principiem: viens runā, tad otrs atbild. Taču es nepaspēju neko pateikt, jo telpā ieveļas skaļu smieklu brāzma. Tie ir Peitone un Eliots DžonDžošDžeja ielenkumā. Visiem rokās ir “Starbucks” kafijas krūzes, un viņi izturas tā, it kā tikko būtu ieradušies no kāda daudz labāka pasākuma. Veronika uzmet atnācējiem ļaunu skatienu, kas izvilina no Eliota viņa žilbinošāko smaidu.

– Biroja kafija! Paldies, Veronika. Nebūtu pircis šo, ja vien zinātu! – Skaidrs, ka iekšēji viņš nīrgājas, taču atklāti to darīt Veronikas klātbūtnē neatļaujas. Lai iepriecinātu Veroniku, Eliots pacienājas ar beigeli, kas, pēc viņa vārdiem, ir pirmais kopš flaneļa krekli vairs nav modē. Puiši viņam piebiedrojas.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.